

Hồi 29**Vì Bất Phòng Phải Lâm Đại Nạn
Tương Kế Tự Kế Phá Liên Minh****Đ**

úng ngộ.

Làn nước Nhiệt Trì lập tức sôi sùng sục và dâng cao cho phù hợp với tên gọi Tý ngộ nhiệt trì !

Nhìn cảnh quang trước mặt Thạch Hiểu Đông không thể không nhớ đến những gì Giáo chủ U Minh Giáo đã dành cho chàng trước kia.

Làn nước Nhiệt trì luân chao đảo khiến đôi mục quang của chàng cũng phải chao đảo theo, đó là chàng đang sôi sục căm hờn. Hay chàng đang xoay chuyển với nhiều ý nghĩ quay cuồng trong tâm trí.

Có thể là cả hai !

Vì càng nhớ lại hành vi tra khảo tàn khốc của giáo chủ U Minh Giáo đối với chàng, lòng sôi sục hờn căm càng khích nộ bản thân chàng !

Và chàng không thể không có nhiều suy nghĩ trái ngược nhau.

Liệu chừng đã đúng hay đã sai khi cho rằng giáo chủ U Minh Giáo vì muốn luyện công phu kim cương bất hoại thân nên phải nghĩ đến việc quay lại địa phương này ?

Hắn bằng cách nào đoán được ngay tại đây có đủ những điều kiện cần thiết cho hắn luyện công phu đó ?

Nếu hắn đoán được liệu hắn khi lên lấy đi phần còn lại từ Đông Hải Chân Kinh, hắn có đủ hay không những khẩu quyết kinh văn cần thiết ?

Hắn may mắn đến thế sao để có đủ trọn bộ kinh văn Kim cương bất hoại thân ?

Và nếu chàng đoán sai, việc chàng bỏ đi một mình có phải chàng đã làm kế của hắn không ? Liệu mọi người khi lưu lạc nếu bị bọn U Minh giáo kéo đến mà không có chàng tiếp trợ, họ có bị nguy đến tính mạng không ?

Càng nghĩ càng hoang mang bất quyết, Thạch Hiểu Đông chỉ mong sao làn nước Nhiệt Trì kia mau hạ xuống, vì chỉ khi làn nước kia hạ xuống, hấp lực mới xuất hiện ! Từ đó chàng mới dễ dàng quay lại nơi có địa linh chi mạch và quan trọng hơn là có địa linh tử nhiệt hoa !

Địa linh tử nhiệt hoa chỉ tiết ra chất dịch quý báu sau một thời gian đúng một hoa giáp, tuy nhiên ai dám đoán chắc rằng vì tham luyện muốn luyện cho được công phu vô

thượng Kim cương bất hoại thân giáo chủ U minh giáo sẽ bất chấp và dùng Địa linh tử nhiệt hoa như một loại kỳ hoa dị thảo để đạt một Giáp tý công phu ?

Không ai nói chắc được một điều gì trước một kẻ hành sự bất chấp thủ đoạn là giáo chủ U Minh giáo ! Kể cả Thạch Hiểu Đông cũng nào dám nói chắc.

Muốn chắc chắn, hay hơn hết là chàng phải tận mắt nhìn thấy Địa linh tử nhiệt hoa hỡi còn nguyên vẹn ! Bằng không...

Làn nước Nhiệt trì rồi cũng đến thời điểm hạ dần xuống ! Thạch Hiểu Đông chỉ chờ có thể liền lao xuống!

Bõm !

Ào... Ào...

Vụt ! Vụt !

Theo làn nước xoáy dưới đáy Tý ngọ nhiệt trì, Thạch Hiểu Đông bị cuốn vào một thủy đạo nhỏ hẹp !

Thủy đạo này lần trước khi bị cuốn vào chàng vì ngất đi nên không biết chiều dài của thủy đạo, lần này do cố tình thám sát Thạch Hiểu Đông dù muốn dù không cũng phải có chút ít kinh tâm ! Bởi thủy đạo có chiều dài không ít hơn ba mươi trượng !

Vì thế bất kỳ ai nếu muốn bằng thủy đạo để thoát khỏi Tý ngọ nhiệt trì và hy vọng tìm được động khẩu nơi có chứa Địa linh chi mạch và Địa linh tử nhiệt hoa, chắc chắn phải có sự chuẩn bị kỹ lưỡng để bế kín hơi và chịu đựng việc bị nước cuốn vào một thủy đạo dài đến vậy ! Chàng nghĩ:

- "Chắc chắn năm xưa Đông Hải Thần Quân vì nghi ngờ Tý ngọ nhiệt trì có điều bí ẩn nên đã có sự chuẩn bị cho chuyến thủy hành, còn hấn, Giáo chủ U Minh Giáo, với tính đa nghi của hấn chắc chắn hấn không dám mạo hiểm với tính mạng ! Hấn phải tìm đến động khẩu kia bằng lối ta đã thoát đi không phải theo thủy đạo ! "

Trong một tâm trạng đầy ắp nghi ngờ ngay khi làn nước nhiệt trì vọt bắn ra ngoài vách núi, chàng cũng bị đẩy theo làn nước. Thạch Hiểu Đông vội đưa mục lục quét nhanh khắp vách núi.

Không có những vật dụng cần thiết để leo xuống vực - Chàng nghĩ - Hấn không tìm đến đây như ta quá đa nghi.

Ba trượng chiều cao cho khoảng cách từ nơi làn nước vọt bắn ra đến động khẩu có ẩn chứa Địa linh chi mạch trong nháy mắt đã vượt hết ? Chàng khẽ uốn thân mình và nhẹ nhàng đặt chân vào động khẩu.

Do không còn nghi giáo chủ U Minh giáo có thể tìm đến đây, Thạch Hiểu Đông khi đặt chân vào động khẩu hoàn toàn không hề có sự phòng bị !

Thế nhưng...

Vù... vù...

Từ trong động khẩu, một luồng lực đạo cực kỳ uy mãnh liền xuất hiện xô ập vào chàng ?!

Chàng không thể hiểu vào lúc này chàng đang mang tâm trạng như thế nào nữa !
Hoang mang ? Nghi ngờ ? Minh định ? Phẫn nộ ? Có thể là tất cả !

Theo bản năng, Thạch Hiểu Đông vội dựng đứng song trường và hát ra thật nhanh theo khả năng có được

Ào... Ào...

Ầm !

Vì xuất thủ chậm hơn đối thủ vô hình Thạch Hiểu Đông buộc phải bị chấn lùi

Chàng hoảng hốt khi biết rằng một trong hai cước bộ của chàng vừa đặt vào khoảng không ! Chàng bị chấn lùi và kể như đã lùi được nửa thân hình ra ngoài động khẩu.

Cố gượng trở lại, Thạch Hiểu Đông chỉ còn đặt một chân vào bệ mặt vững trái của nền động khẩu bằng đá.

Đối thủ đúng lúc này mới xuất đầu lộ diện !

- "Là hấn... Giáo chủ U Minh Giáo ! Quả biên là hấn đã đoạt được tất cả và hấn đã tìm được địa phương này ! Ôi chao ! Ta e nguy mất..."

Còn đang nghĩ, chàng hoàn toàn bấn loạn khi nghe giáo chủ U Minh giáo ngạo man:

- Nếu lúc trước, bản nhân có còn chút nghi ngờ về nơi mà người chỉ dám nói lấp lửng thì bây giờ... ha... ha... ha...

Vù...

Cùng tiến chiêu với hấn, mục ma bà Lâm Tử Hà cũng kịp thời từ bên trong động khẩu tiến ra và rít lên hiểm độc:

- Ta chờ đợi điều này đã lâu, từ khi phụ thân người cố tình nạp mạng. Đi vào !

Nguyên khí chưa kịp phục hồi sau lần chạm chiêu thứ nhất, với loạt chiêu này, Thạch Hiểu Đông kể như hoàn toàn thúc thủ.

Ầm !

Vút !

Toàn thân chàng liền bị hợp kinh của mục ma bà và Giáo chủ U Minh Giáo đẩy bay ra khỏi động khẩu, đúng với ý đồ của mục !

Tại chàng nghe ngoài những tiếng rú rít của từng làn gió thổi ngược lên còn là những tràng cười đắc ý của mục ma bà và giáo chủ U Minh Giáo:

- Ha... ha... ha... rất cuộc ta cũng hủy diệt được Thạch gia của lão quỷ Thạch Hồ Lãng ! Ha... ha...

- Ha... ha... ha... ! Mẫu thân thật cao kể ! Tiểu tử đã không còn, ai là người ngăn chúng ta độc bá võ lâm ? Ha... ha..ha...

Một nỗi niềm vừa ân hận vừa căm phẫn ngay lấp tức tràn ngập trong tâm tưởng Thạch Hiểu Đông !

Tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh, nhanh không thể tưởng !

Bản năng cầu sinh buộc chàng phải hít một hơi thật đầy thanh khí ! Chàng cố làm cho toàn thân nhẹ đi bằng cách giang thật rộng tứ chi và dùng chính y phục đang căng phồng của chàng làm cho tốc độ rơi xuống giảm đi chút ít !

Tuy nhiên chàng hoàn toàn cảm nhận sự nguy hiểm đang cập kê ! Bởi bất chấp mọi cố gắng của chàng thân hình chàng vẫn cứ như mọi vật nặng khác cứ rơi xuống mỗi lúc mỗi nhanh.

Ừ... ừ...

Đến lúc Thạch Hiểu Đông hoàn toàn tuyệt vọng, có một - Hoặc nhiều tiếng quát thì phải - Đồng loạt vang lên thật đanh gọn:

- Đánh!

Một vầng cương kinh vụt xuất hiện từ phía dưới đỡ lấy thân hình chàng và làm cho sức rơi xuống phải giảm hẳn !

Bình !

Một cảm giác hoàn toàn mơ hồ ngay lập tức phủ chụp tâm trí chàng khi chàng ngất lịm.

Một vòm đá tối om om ở trên cao, một động khẩu mờ mờ sáng sáng như ở xa lắm đối với chàng, nhiều bóng nhân ảnh nhòe nhoẹt đang lao nhao xao động quanh thân chàng: đó là những gì chàng nhìn thấy sau một lúc dài ngất lịm !

Phải một lúc lâu, thật lâu, những mớ âm thanh hỗn độn mới có dịp ùa vào thính nhĩ của chàng !

Chàng nghe với những nhận thức rất mơ hồ:

- Liệu hấn còn nguyên vẹn không đại sư ?
- Chân nguyên nội lực của hấn tuy không mất nhưng hoàn toàn tản mát ! Ta e...
- Không ngờ Đông nhi lại quá khinh xuất...
- Hung thủ chắc chắn phái là U Minh Giáo !

...

Còn nhiều lắm những câu phát thoại ! Nhưng tất cả những điều đó không hề giúp nhận thức của chàng bớt đi sự mơ hồ ! Ngược lại chàng càng có nhiều những mớ nhận thức hỗn độn !

Một thời gian khá lâu sau đó, một câu phát thoại tương đối rõ ràng nhất thấm nhập vào nơi sâu thẳm trong nhận thức của chàng:

- Đúng như chư vị tiên bối đã nhận định ! Địa Linh Chi mạch đã bị phá hủy khi Địa Linh Tử Nhiệt Hoa bị ác ma cố tình cướp đi !

Chàng chấp chới trong nhận thức, chập chờn với hiện tại và nửa mơ nửa tỉnh trong quá khứ ! Chàng kêu mà không ngờ chàng đang kêu:

- Tư Đồ cô nương ! Đó là... đó là tâm huyết của của Đông Hải Thần Quân ! Đừng để... để ác nhân gây tổn hại...

Có người đang lay chàng:

- Thạch Hiểu Đông ! Người có nghe ta gọi không ? Người có nhận ra ta là ai không ?

Chàng nói với những hình ảnh hazy còn nhập nhòa trong tâm tưởng:

- Bang... bang chủ ! Vãn bối... vãn bối...

Bệnh Cái nhếch môi, cố làm cho vài tiếng cười bật ra khỏi môi miệng đang gượng gạo:

- Hà... hà... ! Người nhận ra ta là tốt rồi! Người không chết cũng là tốt !

Có ai đó, như là Giác Hải đại sư thì phải, lên tiếng nói xen vào và dò hỏi chàng:

- A di đà phật ! Thạch thí chủ rất cần sự tịnh dưỡng ! Nhưng trước hết, Thạch thí chủ liệu có thể vận dụng chân khí để xem lại toàn bộ kinh mạch trong nội thể không ?

Chân khí - Kinh mạch - Nội thể - Những danh xưng này có tác dụng thật hữu hiệu ! Chúng giúp chàng ngay lập tức nhớ lại những gì đã xảy ra cho chàng và cũng giúp chàng bắt đầu nhìn vào những gương mặt đang lo lắng nhìn chàng !

- Bang chủ ! Chư vị sư bá ! Đại sư ! Tư Đồ cô nương ! Mọi người đều đến cả rồi sao ?

Ngũ sư cô Đoàn Như Hồng Bạch mỉm cười qua màn nước mắt:

- Tạ ơn trời phật ! Đông nhi thật sự đã lai tỉnh ! Dĩ An Viện có cơ phục hồi rồi !

Chàng vận dụng tâm trí vừa có trở lại để hỏi họ:

- Mọi người vừa nhắc đến Địa linh tử nhiệt hoa, phải chăng đây vẫn là đáy vực, nơi Thạch mổ bị rơi xuống.

Tư Đồ Ngọc đáp

- Thạch thiếu hiệp không nên nói nhiều, cần phải chi trì chút nguyên khí để giữ lấy sinh cơ ! Không sai, đây chính là đáy vực nơi tiểu hiệp đã bị ác ma giáo chủ U Minh Giáo đẩy rơi xuống từ động khẩu ở trên kia

Để tiếp tục giải thích, Bệnh Cái lên tiếng trách:

- Chuyện qua rồi thật tình ta không muốn nhắc lại, nhưng người thật sự quá khinh xuất và đánh giá quá thấp thủ đoạn của lũ ác ma ! Hừ... nếu không có Tư Đồ tiểu nha đầu kịp đoán được địa điểm này...

Đoàn Như Hồng Bạch xen vào bên vực chàng:

- Hoàng tiền bối đã bảo là chuyện đã qua vậy còn nhắc lại làm gì cho Đông nhi thêm phiền muộn ?

Quá hiểu tâm tánh của Bệnh Cái - Mà giờ đây chàng mới biết lão ở họ Hoàng - Chàng mỉm cười khi thấy nét mặt cau có như muốn phát tác của lão !

Tuy nhiên lão chưa kịp nói, Thẩm đại sư bá của chàng vội lên tiếng:

- Ngũ sư muội đừng bênh Đông nhi như vậy ! Phải như thế này Đông nhi mới bớt đi cao ngạo và mới thật sự trưởng thành !

Thẩm Như Bích nhìn chàng:

- Đông nhi còn có cơ hội này là nhờ vào sự thông tuệ của Tư Đồ cô nương, đồng thời Đông nhi còn phải ghi nhớ đại ân của Kha nhị sư bá ! Hà...

Dư tam sư bá của chàng tiếp lời:

- Đã từng một lần rơi xuống vực, Kha nhị sư bá của Đông nhi đã bày cho chúng ta cách phòng bị hầu ứng cứu cho Đông nhi. Nếu không có sự từng trải của Kha nhị sư bá, lúc này đây Đông nhi làm gì còn dịp nhìn thấy chúng ta ?

Chàng chỉ kịp gật đầu vì đã hiểu, thì Tạ sư bá của chàng lại lên tiếng:

- Cùng chung một cảnh ngộ, xem ra Kha nhị sư huynh đã gánh chịu thảm trạng thay cho Đông nhi ! Đặc ân này đừng nói là Đông nhi, bốn người chúng ta cũng phải cảm kích và ghi nhớ công ơn trời biển của Kha nhị sư huynh.

Kha Như Lục cười gượng:

- Tứ sư đệ nói chi những lời quá đáng ! Lúc sinh tiền, chính ân sư đã phó thác cho ta trọng trách bảo vệ tiểu muội và cốt nhục của tiểu sư đệ Thừa Phong ! Việc tiểu muội vì sự bất phòng của ta phải bị thảm tử, ta đang lo là khi gặp lại ân sư không biết phải bẩm báo như thế nào đây ?

Một giọt lệ lập tức rời khỏi khoé mắt trên gương mặt đầy những vết sẹo của Kha Như Lục, buộc Thạch Hiểu Đông phải kêu lên:

- Kha nhị sư bá...

Giác Hải đại sư vội trách chàng:

- Sao Thạch thí chủ lại để tâm tình xúc động ? Cố đè nén lại nào, đừng để chỗ nguyên khí ít ỏi bị tổn hao !

Bây giờ Thạch Hiểu Đông mới nhớ đến việc cần phải vận dụng chân khí để xem lại kinh mạch như Giác Hải đại sư đã bảo !

Chàng vội dần lại sự xúc động và thử vận dụng chân khí.

- Ối...

Bệnh Cái nghi hoặc:

- Là chuyện gì tiểu tử ?

Chàng thở hổn hển qua lời đáp:

- Kinh mạch của vãn bối... sai lệch... sai lệch hoàn toàn rồi !

Thẩm Như Bích tái mặt:

- Sai lệch toàn bộ kinh mạch ư ?

Giác Hải đại sư hỏi thêm:

- Còn chân nguyên nội lực thi sao ? Có còn trên vẹn không ?

Chàng trực trào ngắn lẹ nhưng kịp đè nén lại:

- Bộ vị đã sai lệch, nội lực dù có còn nguyên vẹn cũng vô dụng ! Tại hạ đâu thể quy hồi chân nguyên về đan điền ?

Từ nơi xa xăm, có tiếng người vừa lao đến vừa kêu:

- Bang chủ, không xong rồi ?

Biết đó là Túy Lúy Cái, Thạch Hiểu Đông liền lắng nghe xem có điều gì bất ổn đến nỗi lão phải kêu toáng lên như vậy !

Bệnh Cái trầm giọng:

- Chuyện dù gấp người cũng không cần phải hoảng loạn như thế ! Mau điều hộ khí lực rồi hãy nói ?

Uy quyền của một Bang chủ có khác ! Túy Lúy Cái vội thu nạp ngay khi đứng trước mọi người ! Sau đó Túy Lúy Cái bấm báo tuần tự:

- Tuân lệnh bang chủ và được Giác Hải đại sư điểm chỉ thuộc hạ đã đến Tổ sư Phật đường của Thiếu Lâm ! Bảo mạng cố nguyên đan của Thiếu Lâm đã bị Bảo chủ Bích Huyết Bảo thu dụng.

Bệnh Cái kinh ngạc:

- Đâu lại có chuyện lạ lùng như vậy ? Đồng Đại Thừa dựa vào đâu để thu dụng Linh đan diệu dược của Thiếu Lâm ?

Túy Lúy Cái hồi bẩm:

- Đó là điều cấp bách duy nhất khiến thuộc hạ phải hết hoảng ! Cửu đại môn phái từ khi biết giáo chủ U Minh giáo chính là Thanh Vân lão đạo, bị Đồng Đại Thừa khích nộ và dùng kế ly gián, Thanh Hà liền chủ xướng cửu phái nhất bảo liên minh !

Giác Hải hoang mang:

- Tệ phái Thiếu Lâm cũng vậy ư ?

Túy Lúy Cái gật đầu:

- Quý phái do lệnh sư đệ Giác Viên dẫn đầu cũng gia nhập liên minh, và chính Giác Viên tán đồng việc dùng Bảo mạng cố nguyên đan trao cho Đồng Đại Thừa tùy nghi sử dụng.

Bệnh Cái trầm mặt:

- Bọn chúng định làm gì với bảo mạng cố nguyên đan và với liên minh quái quỷ đó ?

Túy Lúy Cái nghiêm giọng nói:

- Như thuộc hạ nghe được, tôn chỉ của liên minh này là: chống U Minh tận diệt Dĩ An !

- Còn Cái Bang của chúng ta ?

Túy Lúy Cái đáp:

- Đồng Đại Thừa, kẻ chủ xướng liên minh này có bấn tin, nếu cần liên minh sẽ đổi lại danh nghĩa !

- Danh nghĩa gì ?

- Nhất bang cửu phái nhất bảo - Thập nhất liên minh !

Bệnh Cái cười lạnh:

- Hừ ! Bảo bốn Bang phái liên minh với Bích Huyết Bảo nửa tà nửa chánh ư ? Không bao giờ !

Túy Lúy Cái gật đầu:

- Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy, do đó điều cấp bách duy nhất chúng ta cần phải thực hiện ngay là làm sao ngăn cản hành vi càng lúc càng mê muội của cửu phái, không để Bích Huyết Bảo lợi dụng với mưu đồ độc bá võ lâm !

Bệnh Cái kinh nghi:

- Người vừa nói cửu phái càng lúc càng mê muội ? Người muốn ám chỉ điều gì ?

Túy Lúy Cái lúng túng:

- Điều này thuộc hạ chưa kịp bẩm báo ! Chỉ là do...

- Ta biết rồi ! Bây giờ người nói cũng đâu có muộn ?

- Bẩm Bang chủ ! Mọi việc xuất phát từ một chiêu Cửu môn U Minh chưởng do Thanh Vân truyền cho các phái giống nhau ? Mỗi phái đều thức ngộ chung một đặc điểm, là từ chiêu này nếu vận dụng vào sở học của từng phái, họ sẽ có được chín chiêu tuy có khác nhau về hình thức nhưng lại giống nhau về phần tâm pháp !

Bệnh Cái gật mình nhìn Thạch Hiểu Đông hỏi vội:

- Có chuyện như thế này không, tiểu tử ?

Chàng gật đầu:

- Đúng là có chuyện này ! Nhưng nếu họ được thêm một chiêu u minh nữa, cho dù là giống nhau, sự khác biệt sẽ tăng dần !

Bệnh Cái hỏi:

- Người có được mấy chiêu U Minh ?

Chàng đáp:

- Hai !

Bệnh Cái gật đầu nhưng lại hỏi:

- Tốt ! Người có thể nói cho mọi người cùng rõ hai chiêu này không ?

Chàng gật đầu ! Và nhìn Bệnh Cái, chàng hỏi:

- Để làm gì, tiền bối ?

Lão cười nhẹ:

- Công phu tuyệt kỹ đã khiến cửu phái mê muội ! Ta tương kế tựu kế, dùng hai chiêu của người để phá vỡ liên minh của Bích Huyết Bảo ! Người nghĩ thế nào ?

Chàng khẽ mỉm cười:

- Tiền bối quả cao kế ! Với hai chiêu này cửu phái sẽ buông bỏ Bích Huyết Bảo và quay sang Cái Bang ! Một chiêu U Minh họ đã biết nếu thêm hai chiêu nữa cửu phái sẽ được lợi và do tiểu đồng đại dị, họ dù muốn liên minh cũng không được !

Túy Lúy Cái ngơ ngác:

- Liên minh nào chẳng là liên minh ? Tại sao lúc thì người bảo cửu phái sẽ liên minh với tệ bang lúc thì lại nói có muốn liên minh cũng không được ?

Bệnh Cái tranh phần đáp lại:

- Người không hiểu cũng phải ! Đây nhé ta hỏi người tại sao có chuyện Bích Huyết Bảo thu dụng Bảo mạng cố nguyên đan của Thiếu Lâm ?

Túy Lúy Cái tuy đáp nhưng vẫn tỏ ra ngờ nghệch:

- Theo thuộc hạ biết Đồng Đại Thừa đã phân cho Cửu phái mỗi người một hoàn Bảo mạng cố nguyên đan ! Nhưng...

Bệnh Cái phì cười:

- Hà... hà... theo ta, tám phái kia cũng phải bỏ ra những linh đan tương tự ! Bằng không chưa chắc Giác Viên đã chịu bỏ ra toàn bộ những hoàn Bảo mạng cố nguyên đan cho các phái hữu dụng.

Lão chỉnh dung nghiêm giọng:

- Điều đó cho thấy rằng Đồng Đại Thừa muốn qua sự liên minh này để lập thành một trận thế có thể gọi là Cửu phái U minh ! Như người vừa nói, Cửu phái nhờ vào một chiêu U Minh duy nhất nhưng giống nhau để vận dụng vào sở học của từng phái ! Và họ có được đúng chín chiêu Đại đồng tiểu dị ! Nhờ vào sự Đại đồng này chín chiêu kia sẽ có đủ uy lực đến nỗi Đồng Đại Thừa dám khoa trương bằng tôn chỉ: chống U Minh diệt Dĩ An ! Người minh bạch chưa ?

Thẩm Như Bích đến bây giờ mới có dịp lên tiếng:

- Nếu không được tiến bối bỏ công giải thích bọn vãn bối cũng phải hoang mang như Túy Lúy lão huynh ! Vậy chủ ý của tiền bối và Đông nhi là...

Tư Đồ Ngọc nhanh miệng giải thích:

- Tiểu nữ hiểu rồi ! Bang chủ vừa muốn giúp Cửu phái có dịp tinh tiến võ học bằng cách chỉ cho họ hai chiêu U Minh nữa ! Nhưng vì có thêm hai chiêu nữa, công phu của Cửu phái sẽ gặp phải nan đề là đại dị nhưng tiểu đồng ! Họ chỉ có thể tùy sức mà liên minh, chứ không thể liên minh lập trận để đưa đến tình trạng bị ai khác lợi dụng ! Phải như thế không Bang chủ ?

Bệnh Cái gật đầu khen:

- Tiểu nha đầu kể ra cũng khá thông tuệ !

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt.

Đoàn Như Hồng Bạch lại tìm cách bênh vực nàng:

- Nếu không thông tuệ sao Ngọc nhi có thể đoán được địa phương mà Đông nhi đã bỏ đi một mình ? Và nếu không nhờ Ngọc nhi, Đông nhi gặp kiếp nạn, ai là người nói ra hai chiêu U Minh cho Hoàng tiền bối nghĩ ra hảo kế ?

Bệnh Cái phì cười:

- Hà... hà... còn người nữa, người làm gì phải bênh vực tiểu nha đầu ra mặt như vậy ? Này ! Người muốn ra sao thì muốn nhưng đừng buộc lão già gần đất xa trời này phải làm ông tơ bà nguyệt à nha ! Ta không đương nổi đâu ! Hà... hà...

Nghe lão nói ai ai cũng cười ! Chỉ có Tư Đồ Ngọc là càng thêm đỏ mặt và riêng Thạch Hiểu Đông thì ngơ ngơ ngác ngác không hiểu Bệnh Cái muốn ám chỉ điều gì ?

Trông thấy sắc mặt của chàng, Bệnh Cái liền đổi giọng:

- Đủ rồi ? Nếu tiểu tử người đã tán thành kế sách của ta, mau đọc hai chiêu U Minh cho mọi người cùng nghe !

Đưa mắt nhìn mọi người lão tiếp:

- Lão phu cũng muốn tất cả hãy nhân dịp này tham luyện công phu ! Hy vọng với hai chiêu U Minh, ai ai cũng được tinh tiến võ công để sau này có dịp phục thù bọn U Minh Giáo !

Thương tích của chàng như thế nào, lão không một lần nhắc đến nữa ! Qua đó đủ biết tất cả cơ hồ phải thúc thủ, không ai giúp được gì cho chàng nhất là khi Túy Lúy Cái thông báo Bảo mạng nguyên đan của phái Thiếu Lâm đã bị Đồng Đại Thừa thu dụng.

Chàng cam chịu số phận và đọc cho mọi người nghe khẩu quyết hai chiêu U Minh vừa là chưởng pháp vừa là tâm pháp nội công.

Hồi 30**Công Năng Diệu Kỳ: Tử Nhiệt Hoa
Đắc Thành Công Phu: Hợp Tam Phái****N**

hững ngày sau đó, mọi việc vẫn bình lặng trôi đi !

Túy Lúy Cái, Bệnh Cái, Giác Hải đại sư, Thẩm đại sư bá, Dư tam sư bá, Tạ tứ sư bá: sáu nhân vật này lập tức tiến hành kế sách đã định ! Họ đi đến Cửu phái, dùng khẩu quyết của hai chiêu U Minh để ngấm ngấm phá vỡ mưu đồ liên minh của Bích Huyết Bảo !

Kha nhị sư bá, Đoàn ngũ sư cô và Tư Đồ Ngọc thì lưu lại vừa lo tham luyện hai chiêu U Minh vừa gằn gủi để khích lệ ủi an Thạch Hiểu Đông !

Ban sáng là Kha nhị sư bá đến với chàng.

Ban chiều là Tư Đồ Ngọc.

Buổi tối thì đến lượt Đoàn Ngũ sư cô.

Nhưng bất chấp mọi khích lệ của họ, bất chấp mọi nỗ lực của bản thân chàng, toàn bộ những kinh mạch đã sai lệch bộ vị vẫn không trở lại nguyên vị trước đó !

Điều đó dẫn đến toàn bộ chân nguyên nội lực của chàng đúng một giáp tý công phu vẫn cứ tản mát khắp các kinh mạch, không sao quy hồi đan điền!

Chàng nghĩ:

- "Nếu có cách nào giúp ta quy hồi nội lực về lại đan điền, ta sẽ tự dẫn lưu chân khí và giúp các kinh mạch trở lại nguyên vị ! Hà... tiếc thay đó lại là điều vô phương thực hiện !"

Cho đến một hôm Tư Đồ Ngọc tình cờ hỏi chàng:

- Có phải thiêu hiệp đã nhờ chất dịch từ Địa linh tử nhiệt hoa nên có được một giáp tý công phu ?

Chàng cười thâm:

- Nhưng tất cả đều hoài phí ! Phải chi tại hạ có thể san sẻ cho cô nương chỗ nội lực này.

Nàng lại hỏi:

- Địa linh chi mạch là nguồn phát sinh ra Địa linh tử nhiệt hoa, phải chăng thiếu hiệp đã ngấm mình vào nước Địa linh khi luyện công phu Kim cương bất hoại thân ?

Chàng gật đầu thừa nhận:

- Thoạt đầu tại hạ chỉ muốn nhờ Địa linh chi mạch để giúp chất dịch của Địa linh tử nhiệt hoa mau phát huy tác dụng ! Và sau đó, khi tìm được di tự và phần khẩu quyết kia, tại hạ sẵn đó nên cứ vừa ngâm mình vào vừa luyện thử ! Rất tiếc, khi đó tại hạ lại không có đủ toàn bộ kinh văn !

Nàng thương cảm:

- Nghĩ cũng tiếc ? Hà... giờ đây khi giáo chủ U Minh giáo cướp đi Địa linh tử nhiệt hoa, vô tình phá hủy luôn Địa linh chi mạch ! Hẳn rõ ràng là không cần luyện công phu Kim cương bát hoại thân do không có đủ kinh văn, ngược lại như thiếu hiệp dù muốn luyện cũng không có Địa linh chi mạch để luyện !

Chàng chợt băn khoăn:

- Không hiểu Địa linh chi tử nhiệt hoa có giúp hấn tăng tiến nội lực không?

Nàng thờ ơ đáp:

- Hấn không tăng tiến cùng không thiệt gì cho hấn, vì hấn kể như đã biết tất cả về Đông Hải Nhất Thốn Chỉ !

Chàng nghi hoặc:

- Cô nương vẫn tin phần kinh văn Đông Hải bí kíp hấn cướp được chính là khẩu quyết để luyện Đông Hải Nhất Thốn Chỉ ư ?

- Đâu thể khác được ?

Chàng cười tin tưởng:

- Tại hạ dù đã một lần đoán sai, dẫn đến nhận lấy thảm họa này ! Tuy nhiên tại hạ lại tin rằng phần kinh văn hấn lấy được chỉ là những tờ kinh văn do Đông Hải Thần Quân trước kia đã mang theo. Đối với hấn, hấn vừa không luyện được Kinh cương bát hoại thân vừa không có cơ hội để biết Đông Hải Nhất Thốn chỉ !

Thở ra một hơi dài chán nản, chàng nói tiếp:

- Điều khiến tại hạ phải nghi ngại là Tử Nhiệt Hoa Địa Linh dù chưa đến lúc tiết ra chất dịch chí báu nhưng ít nhiều gì cũng làm cho hấn tăng thêm nội lực ! Bằng không hấn đâu cần phải cướp lấy Tử Nhiệt Hoa Địa Linh ? Hấn cần phá hủy ngay tại đây là đủ rồi !

Có vẻ không tin Tư Đồ Ngọc bảo:

- Được ! Mọi sẽ đi tìm khắp quanh đây ! Để xem hấn có hủy hoại hoặc vất bỏ trở lại hay không ? Chỉ khi biết chắc là hấn đã mang theo, mọi mới tin vào nhận định của Thạch huynh.

Đột nhiên Tư Đồ Ngọc thay đổi cách xưng hô, điều đó khiến Thạch Hiểu Đông phải nôn nao trong lòng.

Vì thế nàng đã bỏ đi một lúc khá lâu nhưng mãi sau đó chàng mới nhận biết !

Tự cười bản thân, chàng nghĩ:

- "Người giờ đây chỉ là một phế nhân không hơn không kém, người có tư cách gì để nghĩ rằng nàng muốn thân cận với người ? Chỉ là vọng tưởng thôi, người rõ chưa ?"

Mọi chuyện tưởng như là tầm thường, nào ngờ đó lại là điều tối hệ trọng !

Tối hôm đó, cả ba người cùng đến với chàng ! Và trong tay Tư Đồ Ngọc là một nhánh cỏ dại héo úa.

Đưa ra cho chàng nhìn, nàng hỏi:

- Thạch huynh có nhận ra nhánh cỏ dại này không ? Liệu có phải Địa linh...

Chàng cướp lời:

- Gọi là Tử nhiệt hoa, hoa phải có màu tím sẫm !

Tư Đồ Ngọc xòe luôn hàn tay còn lại để chàng nhìn thấy một đóa hoa màu tím sẫm cũng héo úa không kém.

- Hai phần này nằm cách nhau không xa ! Mọi nghĩ không phải là một ?

Vì chàng không thể cất tay động chân, Đoàn Như Hồng Bạch liền nhận lấy và đưa chúng đến gần mũi chàng:

- Mùi vị thế nào, Đông nhi ? Có cùng một mùi vị và giống với Tử Nhiệt Hoa Địa Linh mà Đông nhi đã biết không ?

Chàng hít nhẹ và nhận ra mùi hương quen thuộc:

- Đúng là Tử Nhiệt Hoa Địa Linh ! Không lẽ hấn không...

Đoàn ngũ sư cô xua tay:

- Chúng ta không cần tìm hiểu nguyên nhân khiến hấn đã vất lại ! Chúng ta chỉ cần biết một điều, Đông nhi có dám mạo hiểm không ?

Chàng cười buồn:

- Có gì mà không dám ? Chẳng phải Đông nhi kể như kẻ đã chết rồi ư ?

Đoàn Như Hồng Bạch nhăn mặt, tỏ ý không muốn nghe những lời chán nản từ miệng chàng

Kha nhị sư bá lên tiếng:

- Hãy còn điều này nữa, Đông nhi ! Tư Đồ, à không, là Ngọc nhi muốn Đông nhi tiếp nhận một thỉnh cầu !

Chàng hoang mang:

- Thỉnh cầu ?

Tư Đồ Ngọc gật đầu:

- Phải ! Mọi nghĩ rằng vì Thạch huynh đã từng ngâm mình vào Địa linh chi mạch, ít nhiều gì nước ở Địa linh còn tiềm tàng trong nội thể của Thạch huynh.

Chàng chận ngang:

- Cô nương chớ nên vọng tưởng ! Tại hạ tin chắc việc luyện công phu kim cương bất hoại thân sẽ bất thành ! Vả lại...

Đến lượt nàng cướp lời:

- Đã hai lần Thạch huynh đoán sai! Lần này Thạch huynh nên nghe muội !

Kha Như Lục bảo:

- Đúng đấy, Đông nhi ! Huống chi chính ta cũng tin vào lời giải thích của Ngọc nhi !

Chàng kinh ngạc:

- Giải thích về điều gì ?

Tư Đồ Ngọc vẫn tỏ ra nhẫn nại:

- Về việc Thạch huynh đã luyện công phu Kim cương bất hoại thân nhưng chưa đạt !

- Không đạt hay chưa đạt ?

Nàng minh định:

- Chưa đạt ! Hoàn toàn khác với không đạt !

- Nghĩa là...

- Muội tin vào điều muội nói. Bằng không, Thạch huynh nghĩ xem tại sao khi bị ác nhân đẩy xuống vực, hợp kinh của mọi người tuy có làm đà rơi của huynh giảm hẳn đi khiến huynh không đến nỗi bị gãy vụn tứ chi nhưng huynh lại bị sai lệch bộ vị những kinh mạch ?

Chàng đáp:

- Lúc đó tại hạ vốn đã bị ngất nên không mừng tượng được...

- Nhưng ta lại mừng tượng được vì ta đã từng bị rơi như vậy ! Đông nhi, cũng giống với Đông nhi ta gặp may là được nhiều loạt những tầng cây leo dày đặc làm giảm đà rơi ! Nhưng khi chạm đất ta cũng bị va đập nhiều và suýt nữa đã chết vì tan xương nát thịt ! Còn Đông nhi, đáng lý Đông nhi phải bị gãy vụn tứ chi một khi toàn bộ kinh mạch của Đông nhi bị sai lệch bộ vị ! Đằng này tứ chi nguyên lành nhưng kinh mạch lại sai lệch là tại sao ? Phải chăng như Ngọc nhi giải thích, nhờ Đông nhi có luyện qua công phu Kim cương bất hoại thân, tuy là chưa đạt, nhưng cũng nhờ đó nên tứ chi của Đông nhi chịu đựng được những va đập ! Nếu là vậy tại sao Đông nhi không tiếp tục luyện công phu đó nếu Ngọc nhi sẵn lòng trợ giúp ?

Ít nhiều bị thuyết phục, Thạch Hiểu Đông bảo:

- Nếu muốn luyện ít ra tiểu điệt cũng phải quy hồi toàn bộ chân nguyên đang tản mát về lại đan điền ! Nhưng đây là điều không thể.

Đoàn ngũ sư cô đưa cho chàng nhìn thấy Tử Nhiệt Hoa Địa Linh:

- Có thể hay không có thể Đông nhi còn chưa dùng thử Tử Nhiệt Hoa Địa Linh kia mà ?

Chàng cười nhẹ:

- Dù có là Linh hoa kỳ thảo, chúng cũng đã héo úa...

Tư Đồ Ngọc nhẹ nhàng:

- Vì thế cô cô lúc này có hỏi huynh dám mạo hiểm hay không ! Và huynh đã trả lời dám !

Chàng chậm rãi lắc đầu:

- Tại hạ chỉ sợ mọi người quá kỳ vọng rồi lại phải thất vọng nên nói như vậy ? Thật ra nếu Tử Nhiệt Hoa Địa Linh có công năng diệu dược như ta nghĩ, tại sao hấn vất bỏ ?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười:

- Có câu: kẻ thông minh một đời khó tránh khỏi u mê nhất thời ! Muội cho đây là trường hợp của hấn ! Cả huynh cũng vậy !

- Tại hạ như thế nào ?

- Huynh rất thông minh, muội thừa nhận điều này ! Nhưng bất kỳ ai cũng vậy càng suy đoán sâu xa càng sợ, và càng sợ càng đoán sâu xa ! Đoán mãi đâm ra đánh giá đối phương quá cao, cao hơn sự thật hóa thành đoán sai !

Chàng đâm ra khó chịu với lời nói có phần khích bác của nàng:

- Tại hạ thừa nhận tại hạ đã hai lần đoán sai nhưng không vì thế mà cô nương...

Tư Đồ Ngọc nghiêm mặt tôn nghiêm giọng:

- Rốt cuộc huynh dám hay không dám mạo hiểm đây ?

Chàng biết đáp thế nào bây giờ ? Bảo dám thì sao chàng không dùng thứ Tử Nhiệt Hoa Địa Linh, hóa ra đúng với ý đồ mọi người ! Còn bảo không dám chẳng khác nào chàng tự hạ thấp chính chàng ?

Hiểu được tâm trạng của chàng, Đoàn Như Hồng Bạch lên tiếng giúp chàng có cách hạ đài mà không bẽ mặt:

- Đông nhi, Dĩ An Viện có khôi phục uy danh hiển hách hay không là trông mong vào mỗi Đông nhi. Vả lại mối thù của nội tổ Đông nhi, của tiên phụ Đông nhi...

Chàng nóng bừng khắp mặt:

- Sư cô hãy mớm cho Đông nhi !

Không còn gì vui mừng hơn là khích nộ được bầu nhiệt huyết hãy còn đang phương cương nhưng bị Thạch Hiểu Đông cố tình nhấn chìm vào nỗi đau của một phế nhân, cả Tư Đồ Ngọc lẫn Đoàn Như Hồng Bạch cùng vò nát thân và hoa Địa Linh Tử Nhiệt trong lòng bàn tay của họ !

Với tam mục chân hỏa, chỉ một lúc sau, toàn bộ những gì là Địa Linh Tử Nhiệt Hoa chỉ còn là một hoàn tròn và nhỏ bằng đầu ngón tay !

Nhón nhẹ như thể đó thật sự là một linh đan tiên dược, Đoàn Như Hồng Bạch cho vào miệng chàng.

Nuốt xuống khỏi cổ, chàng bảo:

- Nhị sư bá mau giúp Đông nhi ngồi dậy ?

Cũng như lần mới rồi, Tư Đồ Ngọc vội tiếp tay Kha Như Lục để đỡ chàng lên, tuy rằng chàng không hề mở miệng nhờ nàng !

Phải có một người luôn giữ lấy chàng, Kha Như Lục đảm nhận !

Phải có người vừa xếp hai chân chàng vào nhau theo tư thế tọa công vừa giữ hai tay của chàng vào đúng vị thế, để làm được việc này cả Tư Đồ Ngọc lẫn Đoàn Như Hồng Bạch phải cùng một lúc thực hiện !

Chàng than oán:

- Có là phế nhân mới biết nỗi khổ của một phế nhân !

Lừ mắt nhìn chàng, Đoàn ngũ sư cô bảo:

- Đông nhi đừng đùa nữa, được không ? Ta...

Còn chưa nói dứt lời, Đoàn Như Hồng Bạch chợt kêu lên:

- Đông nhi !!

Kha Như Lục vì ngồi ở phía sau, tạo chỗ dựa cho Thạch Hiểu Đông nên không rõ chuyện gì xảy ra bèn hỏi:

- Có gì bất ổn sao, ngũ sư muội ?

Tư Đồ Ngọc bình tâm hơn đáp:

- Có lẽ Tử Nhiệt Hoa Địa Linh phát huy tác dụng, nhị bá và cô cô chớ hốt hoảng !

Không để chậm, nàng kề miệng vào tai Thạch Hiểu Đông:

- Thạch huynh lưu tâm ! Muội bắt đầu đọc lại toàn bộ kinh văn, giúp Thạch huynh luyện Kim cương bát hoại thân công phu !

Nàng chậm rãi đọc, không cần biết chàng hiện có lưu tâm hay không ?

Thời gian để nàng đọc xong toàn bộ kinh văn khẩu quyết không dài lắm nhưng lại quá đủ cho Thạch Hiểu Đông đạt được ý nguyện !

Tư Đồ Ngọc vừa dứt lời liền có cảm nhận toàn thân Thạch Hiểu Đông đột nhiên run bắn lên và toát lên từng giọt mồ hôi nóng hừng hực !

Nàng kêu lên:

- Ôi chao Ngũ cô cô ! Thạch huynh... ối !

Bình ! bình !

Một vầng cương kinh từ nội thể của Thạch Hiểu Đông bất ngờ hiển hiện ! Và vầng cương kinh đó đủ mạnh để đẩy bắn kêu lên bình bình của Tư Đồ Ngọc và Đoàn Như Hồng Bạch, hai người phải bật ra xa khỏi nơi Thạch Hiểu Đông đang ngồi !

Cũng một cách tương tự đến lượt Kha Như Lục ở phía sau cũng bị vầng cương kinh đẩy bật ra.

Bình !

Phịch !

Ngay trước mắt thấy Thạch Hiểu Đông vẫn vững vàng trong tư thế tọa công. Tư Đồ Ngọc và Đoàn Như Hồng Bạch vội chạy đến giúp Kha Như Lục đứng lên, do Kha Như Lục chỉ còn lại một tay và một chân nên khi ngã rất khó tự đứng lên.

Sau đó họ túm tụm vào một chỗ vừa nhìn chàng vừa thì thầm bàn tán:

- Ngọc nhi ! Có phải đó là phản ứng tất yếu khi luyện công phu Kim cương bất hoại thần không ?

- Cô cô, Đông Hải môn bao đời nay nào có ai luyện được công phu này ? Ngọc nhi làm sao biết đó có phải hay không phải phản ứng tất yếu ?

- Này Ngọc nhi ! Người thử suy đoán xem tại sao thân hình của Đông nhi cứ run bắn lên như vậy ?

- Nhị bá ! Ngọc nhi cũng định hỏi nhị bá câu này ! Nhị bá và ngũ cô cô nghĩ sao ?

- Ái chà ! Đường lối công phu của Đông nhi từ khi luyện U Minh Cửu môn chưởng đâu còn là đường lối Dĩ An công phu ! Ngũ cô ta cũng chịu thôi ?

- Ngũ muội ! Theo ta rất có thể đây là diệu lực từ Tử Nhiệt Hoa Địa Linh ! Muội nghĩ có đúng không ?

- Nhị bá ! Ngọc nhi không tin như vậy đâu !

- Tại sao Ngọc nhi ?

- Nói ra chỉ sợ Nhị bá và Ngũ cô quở trách, thật tâm Ngọc nhi cũng nghĩ như Thạch huynh. Nếu Tử Nhiệt Hoa Địa Linh bị xa rời Địa linh chi mạch nhưng vẫn có công năng diệu dụng, tại sao hẳn lại không biết và vứt bỏ ?

- Úy, sao lúc này Đông nhi nói như thế Ngọc nhi đã bảo là không phải ?

- Nhị bá lượng thứ cho ! Đó là cách Ngọc nhi muốn Thạch huynh đừng quá bi quan đến phải tuyệt vọng ! Nếu không nói như vậy, Thạch huynh đâu chịu tọa công như trước đây chúng ta ta đã từng khuyên giải ?

- Nghĩ cũng đúng ! Nhị sư huynh không là nữ nhân nên không thể hiểu tâm trạng của Ngọc nhi, muội thì hiểu! Có gì chán nản bằng một kẻ thì khuyên giải nhưng người được khuyên giải lại cứ bỏ ngoài tai ?

- Nhưng ta vẫn không hiểu tại sao từ nội thể của Đông nhi lại xuất phát cương kinh ? Nếu không do Tử Nhiệt Hoa Địa Linh thì phải giải thích như thế nào đây ?

- Chậc... chậc... Cái đó thì phải chờ Đông nhi tọa công xong, chính Đông nhi sẽ giải thích ! Nhị sư huynh hỏi như thế muội đâu có cách nào giải thích ?

- Ngũ cô cô ! Liệu Thạch huynh tọa công xong sẽ ra sao ?

- Úy ! Sao Ngọc nhi lại hỏi ta câu này ? Chí ít thì Đông nhi cũng không còn là một phế nhân ! Ngọc nhi không tin điều này sao ?

- Ngọc nhi tin thì bắt buộc phải tin. Nhưng lo thì vẫn phải lo !

- Ngọc nhi lo lắng điều gì ?

- Nhị bá chưa rõ đấy thôi ! Nhữ Thạch huynh vì không có Địa Linh Chi Mạch nhưng lại miễn cưỡng luyện công phu Kim cương bất hoại thân, Ngọc Nhi chỉ lo...
- Tẩu hỏa nhập ma chứ gì ? Hà... nếu điều này xảy ra có trách là trách Đông nhi không có phúc phận, Ngọc nhi nào có lỗi gì ?
- Không phải đâu Ngũ cô cô ! Nếu Ngọc nhi không bảo Thạch huynh cố luyện, nếu Ngọc nhi không đọc toàn bộ kinh văn cho Thạch huynh, việc phải bị tẩu hỏa nhập ma...
- Này Ngọc nhi ! Người phải thành tâm trả lời Nhị bá câu này, không được giấu !
- Nhị bá định hỏi gì?
- Ngọc nhi sẽ như thế nào nếu Đông nhi quả thật phải bị tẩu hỏa nhập ma ?
- Như thế nào ư ? Đề chuộc lại lỗi lầm có lẽ Ngọc nhi sẽ...
- Sẽ thế nào ?
- Ngũ cô ! Lỗi là lỗi của Ngọc nhi, Ngọc nhi cam đành chăm sóc Thạch huynh trọn đời trọn kiếp !
- Úy ! Như vậy chẳng phải Ngọc thi chịu quá nhiều thiệt thòi sao ?
- Nhị bá ! Ngọc nhi có thiệt cũng chẳng sao ! Đâu bằng việc Thạch huynh vì Ngọc nhi phải thân tàn ma dại ?
- Còn nếu Đông nhi nhờ Ngọc nhi nói khích mà bình an vô sự ?
- Ý của nhị bá là...
- Là nhị bá muốn hiểu tâm trạng của một nữ nhân là Ngọc nhi một nữ nhân sẵn sàng nhận sự thiệt thòi vì một hậu quả do chính bản thân gây ra !
- Điều này Nhị bá đâu cần phải hỏi ! Ngọc nhi mà thấy Thạch huynh bình an vô sự, đương nhiên Ngọc nhi sẽ vui mừng...
- Ấy, ta không muốn biết điều này ! Ai mà không như vậy ? Là ta hỏi khác kia ?
- Khác là khác thế nào, Nhị bá ?
- Là... là... hừ ! Ngũ sư muội giúp ta giải thích cho Ngọc nhi hiểu nào ! Không lẽ đến Ngũ sư muội cũng không hiểu điều ta muốn hỏi ?
- Ngọc nhi ! ý của Nhị bá là thế này: nếu do Ngọc nhi khiến Đông nhi chuốc lấy hậu quả thảm hại, Ngọc nhi cam tâm chịu thiệt, vậy thì nếu cũng vì Ngọc nhi mà Đông nhi bình an vô sự, nghĩa là không phải sống kiếp phế nhân, Ngọc nhi muốn Đông nhi phải đền đáp như thế nào ?
- Đúng, đúng ! Đó là điều ta muốn hỏi muốn biết ! Thế nào Ngọc nhi ?
- Đền đáp ư ? Ngọc nhi chưa hề nghĩ và hầu như là không hề quan tâm đến sự đền đáp.
- Úy ! Đâu có được ! Có công thì thưởng, có tội thì phải trừng phạt đó là lẽ công bằng ! Nếu Ngọc nhi không nghĩ không quan tâm, hãy để Nhị bá và Ngũ cô cô toan liệu cho !

- Nghĩa là...
- Hà... hà... cái này phải để Ngũ sư muội nói thì tiện hơn ! Nói đi Ngũ sư muội...
- Ngọc nhi ! ý của Nhị bá là...
- Đây ! Đây nào phải ý của ta ? Còn là ý của Thẩm đại ư huynh, Tam sư đệ, Tứ sư đệ và Ngũ sư muội nữa chứ ! Sao lại trút cả lên mỗi mình ta ?
- Được rồi là ý của tất cả chúng ta ! Nghe này Ngọc nhi...

Bung !

Tiếng chấn động không phải là lớn, nếu không nói là khá nhỏ ! Nhưng do không một ai trong ba người chờ đợi được nghe tiếng động đại loại như thế này nên tất cả đều nghe rõ và cùng bàng hoàng sửng sốt !

Họ càng sửng sốt hơn khi nhận định được nguồn gốc xuất phát ra tiếng chấn động bất ngờ nọ.

Đó là từ vị trí Thạch Hiểu Đông đang tọa công, cách chỗ họ đứng gần hai trượng.

Thạch Hiểu Đông vẫn nguyên vi, vẫn tọa công và vẫn nhắm hờ hai mắt !

Vậy từ đâu phát ra tiếng chấn động nọ ?

Họ không hiểu và cũng không thể nào giải thích được ?

Họ chỉ biết rằng thời gian mà Thạch Hiểu Đông tọa công, có thể tự ngồi một mình không cần ai đỡ hộ, đã ngoài một canh giờ, đó là một thời gian đủ dài cho bất kỳ ai cần tọa công chữa thương nhưng lại như chưa đủ đối với chàng !

Họ di chuyển nhẹ nhàng về phía trước tránh việc làm chàng phải kinh động, để mong nhìn tổ tường sắc diện của chàng vào những lúc như thế này !

(Vì Tư Đồ Ngọc và Đoàn Như Hồng Bạch phải di chuyển để đỡ Kha Như Lục bị đẩy ngã ở phía sau, nên họ từ nãy giờ vẫn nhìn chàng từ phía hậu tâm nhìn tới).

Sắc diện của Thạch Hiểu Đông hoàn toàn không cho họ biết bất kỳ điều gì đang xảy ra ! Khuôn mặt chàng như đang phủ một lớp băng mờ, lạnh cam như đá tảng, vô biểu cảm như người đang mang diện mạo giả !

Nhịp hô hấp của chàng cũng vậy, nhẹ và mỏng mảnh như tơ, không cho họ biết một dấu hiệu nào dù là khả quan hay thất vọng !

Quá đổi nghi hoặc, Đoàn Như Hồng Bạch nhón chân bước dần đến !

Hiểu ngay định ý của Ngũ sư muội là muốn dò tìm hoặc nhịp thở hoặc mạch tượng của Hiểu Đông, Kha Như Lục đưa tay ngăn lại. Kha Như Lục thì thào:

- Ngũ sư muội cứ khoan tâm và đừng làm Đông nhi kinh động ! Theo ta...

Tư Đồ Ngọc bồng chộp tay cả hai và lùi nhanh về phía sau !

Kha Như Lục kinh ngạc:

- Có gì vậy, Ngọc nhi ?

Nàng đưa tay chỉ vào nền đất phía trước quanh chỗ Thạch Hiểu Đông đang tọa công:

- Nhị bá và Ngũ cô cô nhìn lại xem ! Đây là hiện tượng gì ?

Không nhận ra điều nàng muốn hỏi Đoàn Như Hồng Bạch ngơ ngác:

- Là hiện tượng gì ? Sao ta không nhận ra ?

Kha Như Lục thảng thốt:

- Ngũ sư muội nhìn kia ! Hòn đá nhỏ kia như đang từ từ vỡ ra thì phải ?

Đưa mắt nhìn theo ngón tay chỉ của Kha Như Lục, Đoàn Như Hồng Bạch nhìn thấy hòn đá to bằng nửa nắm tay không hiểu tại sao từ từ vỡ ra như có ai đó đang dùng tay với chân lực đủ mạnh để bóp lại vậy !

- Tại sao lại có hiện tượng này ?

Kha Như Lục lại chỉ:

- Hòn đá kia cũng vậy ! Hòn kia nữa ! Cả hòn đá ở phía sau nữa kia ?

Tư Đồ Ngọc lẩm bẩm:

- Xem ra, trong phạm vi nửa trượng bao quanh chỗ Thạch huynh ngồi tọa công, những hòn đá phải từ từ vỡ ra! Lạ thật !

Miệng lẩm bẩm theo Tư Đồ Ngọc nhưng mắt của Đoàn Như Hồng Bạch thì lại nhìn vào mắt Kha Như Lục !

Đúng lúc đó, Kha Như Lục cũng nhìn lại Đoàn Như Hồng Bạch !

Hai người nhìn nhau như thế được một lúc ! Sau vài lượt gật đầu đến phiên họ lòi Tư Đồ Ngọc lòi ra thêm nữa.

Tư Đồ Ngọc ngơ ngẩn:

- Có chuyện gì bất ổn sao Nhị bá, Ngũ cô ?

Đoàn Như Hồng Bạch mấp máy mãi đôi môi nhưng nào có lấy đến nửa lời thoát ra cửa miệng !

Là nam nhân, ít nhiều gì Kha Như Lục cùng mau mau trấn tĩnh hơn ! Kha Như Lục lao vào cho dù họ đã cách xa Thạch Hiểu Đông đến năm trượng:

- Ngọc nhi ! Đó là Càng Khí Hộ Thân ! Đông nhi đã có được một bản lãnh thượng thừa của Phi Vân công phu rồi !

- Không sai ! Đó là cảnh giới tối cao của Phi Vân công phu như sư phụ thuở sinh tiền từng đề cập ! Đông nhi đạt được điều này, việc Dĩ An Viện khôi phục trọn vẹn uy danh chỉ còn là vấn đề thời gian ! Dưới tuổi vàng, hãn sư phụ phải mãn nguyện !

Tư Đồ Ngọc vẫn không hiểu:

- Càng khí hộ thân ?

Kha Như Lục gật đầu:

- Phái đạo gia gọi là Tiên thiên chân khí, còn ở bốn môn thì gọi là...

Tư Đồ Ngọc ngắt lời:

- Ngọc nhi hiểu thế nào là Cang khí hộ thân rồi ! Nhưng Nhị bá giải thích như thế nào về việc một người hãy còn quá ít niên kỷ như Thạch huynh lại luyện được mức độ công phu này ?

Kha Như Lục háo hức:

- Tại sao lại không một khi Thạch Hiểu Đông đã đắc thành Phi Vân công phu đến mức tối thượng ?

Tư Đồ Ngọc dăm chiêu:

- Muốn đắc thành đến mức tối thượng của bất kỳ công phu nào cũng vậy, điều kiện tiên quyết theo Nhị bá phải là gì ?

- Là...

Đoàn Như Hồng Bạch vội nối lời khi thấy Nhị sư huynh ngắt ngữ:

- Là phải có ngoài một giáp tý công phu nếu không muốn nói là phải có hai lần như vậy !

Tư Đồ Ngọc càng thêm tư lự:

- Chính là điểm này ! Tại sao Thạch huynh có được nội lực này ? Phải chăng là do Tử Nhiệt Hoa Địa Linh ?

Kha Như Lục lẩm bẩm:

- Đúng vậy ! Chẳng lẽ Tử Nhiệt Hoa Địa Linh dù đã héo úa vẫn có được được lực thần kỳ ?

Đoàn Như Hồng Bạch giờ mới hiểu tại sao Tư Đồ Ngọc phải nghĩ suy:

- Nếu là vậy, chẳng hoá ra Giáo chủ U Minh giáo đã tự đánh mất một dịp may hãn hữu của hắn sao ?

Kha Như lục bật cười:

- Ha... ha... ha... nếu đúng như vậy U Minh giáo quả đã đến ngày tận diệt !

Có ai đó đột ngột hỏi:

- Có chuyện gì vui mà Nhị sư huynh cười sảng khoái như vậy ?

Tất cả cùng kêu lên:

- Đông nhi !

- Đông nhi !

- Thạch huynh !

Chàng đứng lên nhìn họ:

- Phải ! Đông nhi đây ! Chẳng phải mọi người vẫn chờ đợi Đông nhi có được ngày này sao ?

Chàng hỏi Tư Đồ Ngọc:

- Cô nương có thất vọng không, nếu tại hạ nói rằng tại hạ không luyện được Kim cương bất hoại thân công phu ?

Nàng lấp bắp:

- Muội muội không biết nữa.

Nhưng đổi lại cung hỉ Thạch huynh đã luyện thành Cang khí hộ thân !

Chàng kinh ngạc:

- Cang khí hộ thân ? Làm gì có ? Tại hạ làm sao luyện được mức nội công thượng thừa như cô nương nói ?

Kha Như Lục hoang mang:

- Đông nhi chưa luyện được Cang khí hộ thân à, vậy những cái này là gì ? Cái này, cái này nữa ?

Nhìn những hòn đá tự vỡ ra hãy còn đó, chàng cười thích thú:

- Nhị sư bá lầm rồi, đó là, theo tiểu điệt tự đặt cho danh xưng, Áo Áo Phi Vân U Minh Cửu Thức !

- Áo Áo Phi Vân U Minh Cửu Thức ?

Hầu như cùng một lúc cả ba người đều kêu lên như vậy.

Chàng giải thích cho họ rõ:

- Tử Nhiệt Hoa Địa Linh vừa vào đến nội tạng, một luồng chân khí liền phát sinh ! Tiểu điệt nhân đó công phá vào các kinh mạch bị sai lệch bộ vị, khi toàn bộ số chân nguyên trước đó bị tản mát nay có dịp quy hồi, nội lực của tiểu điệt như được tăng lên gấp bội ! Và thế là...

Kha Như Lục xen vào:

- Và thế là cương kinh xuất hiện, đẩy bật ba người bọn ta văng xa gần một trượng ! Đến lúc này ta mới hiểu được nguyên nhân.

Chàng gật đầu:

- Lúc đó tiểu điệt cũng cảm nhận được điều này, còn may là Nhị sư bá chỉ phải một phen hoảng hốt !

Kha Như Lục hối thúc:

- Đông nhi bất tất phải để tâm ! Hãy nói về Áo Áo Phi Vân U Minh Cửu Thức đi !

Chàng tiếp:

- Thật ra với nội lực của tiểu điệt lúc này, nếu tự đả thông được sinh tử huyền quan, việc có được mức nội công thượng thừa thừa Cang khí hộ thân là một điều có thể ! Tuy nhiên do sở học của tiểu điệt lại kiêm tu những ba phái cho nên...

Đoàn Như Hồng Bạch ngơ ngác nói chen ngang:

- Sao lại ba phái ? Ta thật sự không hiểu ?

Chàng chưa kịp giải thích, Tư Đồ Ngọc đã giải thích:

- Muội hiểu rồi ! Là Phi Vân, U Minh, và Đông Hải chỉ có thể là ba phái này mà thôi !

- Đông Hải ? Không lẽ Đông nhi đã luyện được....

Định nói là luyện được công phu Kim cương bất hoại thân nhưng chực nhớ lại lời nói lúc đầu của Thạch Hiểu Đông đã hỏi Tư Đồ Ngọc có thất vọng không một khi chàng không luyện được công phu tối thượng đó, Đoàn Như Hồng Bạch đành bỏ dở câu đang định nói !

Thạch Hiểu Đông không lộ vẻ gì khác ngoài sự nghi nghi hoặc hoặc:

- Đúng là có thêm phần nào từ khẩu quyết kim cương bất hoại thân của Đông Hải môn. Nhờ vào phần khẩu quyết này tuy kinh mạch của tiểu điệt vẫn sai lệch bộ vị nhưng nội nguyên chân lực không vì thế mà khó vận hành ! Dù chưa biết đây là điều lợi hay bất lợi, trước mắt tiểu điệt đành phải tin rằng có lẽ nhờ điều đặc trị này nên tiểu điệt có thể hợp chung hai chiêu đệ ngũ và đệ lục Cửu Môn U Minh Chưởng vào Ảo Ảo Phi Vân Thất Thức, một tuyệt kỹ danh trấn võ lâm của nội tổ !

Ngừng lời một lúc để lấy hơi, chàng nói qua đôi tia mắt chớp người tinh quang:

- Có thể nói Ảo Ảo Phi Vân U Minh Cửu Thức có một uy lực gấp mười lần Ảo Ảo Phi Vân Thất Thức, đồng thời cũng rất có thể hợp chiêu này phải lợi hại hơn Cửu Môn U Minh Chưởng gấp bội !

Không mấy tin vào nhận định có phần chủ quan của chàng, Tư Đồ Ngọc hỏi:

- Nội lực của Thạch huynh đến lúc này đã đạt bao nhiêu năm công phu tu vi?

Chàng đọc được sự nghi ngờ trong tâm tưởng của Tư Đồ Ngọc nên vừa cười cười vừa đáp:

- Nói ra chắc chắn cô nương sẽ không tin ! Tất cả đều nhờ công khó của cô nương thành toàn, suốt đời này tại hạ sẽ không bao giờ quên !

Hít mạnh một hơi, chàng làm cho bọn họ ba người cùng sửng sốt qua lời minh định thật quả quyết:

- Nội lực của tại hạ bây giờ đã được ngoài hai giáp tý ! Cụ thể là một trăm năm mươi năm công phu tu vi !

Hồi 31**Đại Âm Muu Độc Bá Võ Lâm
Tử Chiến Cửu Môn U Minh Trận**

ột sự biến vô tiền khoáng hậu đang diễn ra !

Chưa bao giờ một Bích Huyết Bảo với một uy danh thật khiêm tốn, lại là nơi được xem là trung tâm điểm của toàn thể võ lâm Trung Nguyên hiện nay !

Vì từ xưa chí nay mỗi khi cần có một đại thịnh hội cho quần hùng khắp Tam sơn ngũ nhạc, nơi quần long hội tụ nếu không là Thiếu nhất sơn của phái Thiếu Lâm thì cũng phải là Nam trung sơn của Võ Đang phái.

Thế nhưng lần này thật khác, chính Bích Huyết Bảo lại là nơi quy tụ quần hùng !

Tuy nhiên đã nói thì phải nói cho bằng hết, gọi là nơi quy tụ quần hùng nhưng có lẽ do địa thế Bích Huyết Bảo không mấy rộng nên số người đang hiện diện chưa phải là toàn thể võ lâm Trung Nguyên.

Dẫu thế việc quần hùng cùng quy tụ tại Bích Huyết Bảo không vì việc nhân số không đông mà lại đại thịnh hội bất thành !

Họ không đông nhưng đủ ! Có thể nói như một câu trong bí pháp Tôn Tử: quân cần ở tinh chứ không cần ở số lượng.

Thật vậy ! Vì hiện giờ số người hiện diện tại Bích Huyết Bảo chính là những nhân vật đứng vào hàng Nhất môn chi chủ, là chưởng môn nhân của cửu đại phái ! Đó là...

+ Thiếu Lâm: Giác Viên đại sư, thay cho Giác Ngộ đã thăm tử tại Dĩ An Viện

+ Võ Đang: Thanh Hà đạo trưởng, tân chưởng môn khi Thanh Mộc thọ nạn.

+ Hoa Sơn: Tịch Dương Vũ Kiếm Bàng Tiêu.

+ Nga My: Thiếu Phát Loan sư thái.

+ Không Động: Bát Tý Du Long La Thiên Địch.

+ Thanh Thành: Cổ Bất Nghị.

+ Tuyết Sơn: Đàm Vô Luận.

+ Côn Luân: Trang Kỳ.

+ Điểm Thương: Khúc Hà Sa.

Còn lại những ai đang hiện diện tại Bích Huyết Bảo chính là những thuộc hạ của Bích Huyết Bảo, bảo chủ Đồng Đại Thừa !

Không như ở Dĩ An Viện danh trấn thiên hạ gần năm mươi năm, bao quanh Bích Huyết Bảo là sự bố phòng cực kỳ cẩn mật do chính Thiếu bảo chủ Bích

Huyết Bảo Đồng Đại Lâm đôn đốc !

Việc Đồng Đại Lâm không chết trong cỗ xe song mã ở ngôi miếu hoang, đó là do lòng nhân của Thẩm Như Bích ! Và không một ai ngờ rằng liên minh Cửu Phái Nhất Bảo là do Đồng Đại Lâm chủ xướng với mưu đồ độc nhất vô nhị. Nhưng nếu có ai có thể ngờ được điều này thì nhân vật đó cũng phải hoang mang khi nhìn thấy Đồng Đại Lâm lại tự thân đôn đốc việc tuần phòng chứ không ung dung ngồi trong đại sảnh để cùng thương nghị với cửu đại phái chín vị chưởng môn !

Đồng Đại Lâm không cần điều đó khi hắn biết chắc rằng đó chỉ là một chút hư danh ! Hắn cần danh phù thực lực chứ không cần danh hảo !

Chính vì điều này, khi nhìn thấy Đồng Đại Lâm ung dung đi qua đi lại ngay bên ngoài Bích huyết Bảo, Túy Lúy cái phụ nữ vào tai Thẩm Như Bích:

- Thẩm lão đại người đã có chút lòng nhân không đúng chỗ đúng người rồi ! Nhìn tiểu tử đi qua đi lại Túy Lúy ta thật xốn mắt !

Thẩm Như Bích cười nhẹ:

- Lão Túy Lúy đâu cần phải nóng vội ! Đối với hắn, họ Thẩm ta muốn lấy mạng lúc nào không được.

- Xì... ! Ngày nào chưa phá vỡ được cái liên minh quái quỷ này ngày đó Thẩm lão đại người đừng hòng chạm đến tiểu tử dù chỉ là một sợi tóc.

Thẩm Như Bích lắc nhẹ đầu:

- Chuyện chưa đến chưa thể nói trước ! Thế nào ? Mọi người đến đủ chưa ?

Túy Lúy cái đưa mắt nhìn lướt qua:

- Hãy còn lão Tạ, tứ sư đệ của người và Tệ bang chú nữa là đủ !

Một âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu chọt đưa đến tai Túy Lúy cái và Thẩm Như Bích:

- Ta đến đã lâu rồi ! Họ Thẩm kia, Tứ sư đệ người sao chưa đến ?

Thẩm Như Bích thán phục:

- Hoàng tiền bối thật không hổ danh là ẩn long ! Tứ sư đệ do lãnh phần đi Côn Luân là nơi xa nhất nên đâu thể biết tin và tìm đến Bích Huyết Bảo nhanh như mọi người ?

Bệnh Cái thản nhiên lách người vào giữa Thẩm Như Bích và Túy Lúy Cái:

- Tên Đồng Đại Thừa quá quỷ quyệt, khiến chúng ta phải một phen xôi hỏng bỏng không! Hừ ! Môn nhân của các phái đều lưu lại sơn môn ! Chúng ta lại lầm tưởng có chưởng môn của bọn chúng ở đó nên phải lễ mạo xin được cầu kiến, phải đến lúc đó chúng mới chịu nói chưởng môn của bọn chúng đều hội tụ đủ ở Bích Huyết Bảo. Nếu biết trước như vậy, chúng ta đâu cần phải phân khai mỗi người một hướng, cứ hợp đoàn và cùng kéo đến Bích Huyết Bảo, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao ?

Túy Lúy Cái rất muốn cười nhưng lại không dám. Lão chỉ dám nói cạnh khöhe:

- Bang chủ chỉ phải đến mỗi một phái là Tuyết Sơn, đầu bằng thuộc hạ phải đi những hai phái Thanh Thành và Điểm Thương ở hai địa phương xa cách?

- Hừ ! Người tưởng ta chỉ đi đến Tuyết Sơn thôi sao ? Cho người biết ta còn phải dò xét hành tung của tên đạo không ra đạo, giáo chủ U Minh giáo nữa kia !

Túy Lúy cái kinh ngạc:

- Bang chủ tìm được hấn sao ?

Bệnh Cái gật đầu:

- Chỉ là tình cờ thôi ? Ta cũng không ngờ một kẻ có tâm cơ gian xảo như hấn lại phải có ngày thất điên bát đảo !

Thẩm Như Bích nghi hoặc:

- Hoàng tiền bối đã cùng hấn động thủ rồi sao ? Hấn kém tiền bối à ?

Bệnh Cái nhăn mặt:

- Người đừng nhân cơ hội này nói tức ta ! Với thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của hấn, ta vẫn chưa tin chắc là có thể khắc chế được hay không ! Vả lại, ta đâu cần phải động thủ với hấn nếu liên minh do Đổng Đại Thừa chủ xướng còn đó ?

Túy Lúy Cái nôn nóng:

- Vậy bang chủ có ý gì khi bảo hấn phải thất điên bát đảo ?

Bệnh Cái hạ thấp giọng:

- Hai người tin không, vẫn có kẻ táo tợn dám vượt râu hùm đấy!

- Ai? Không lẽ là lão cuồng Tây Môn Đạo ?

- Hừ ! Ai thèm nói đến lão cuồng ? Đã bảo là cuồng thì lão cuồng đâu cần biết có phải là râu hùm hay không lão cũng táo tợn như thường.

Thẩm Như Bích thở ra một hơi nhẹ nhàng:

- Hoàng tiền bối... ! Hà...

Bệnh Cái hấp háy mắt như muốn cười:

- Được rồi ta nói đây ! Hấn đang thất điên bát đảo để truy tìm tung tích chính ái nữ của hấn Tây Môn Tuyết Mai !

Thẩm Như Bích cau mày:

- Ai đủ năng lực để thực hiện điều này ?

Bệnh Cái đáp:

- Ta chỉ nghi ngờ một người ! Nhưng nghĩ lại thì không chắc !

- Ai, bang chủ ?

Bệnh Cái hất đầu về phía trước:

- Bích Huyết Bảo !

Thẩm Như Bích lắc đầu:

- Đồng Đại Thừa không dám đâu !

Bệnh Cái hỏi giật giọng:

- Theo người thì do ai ?

Thẩm Như Bích đáp:

- Bàn về võ công, chỉ có lão cuồng Tây Môn Đạo ?

- Nhưng lão đã cuồng còn bắt giữ ả làm gì ?

Thẩm Như Bích nhún vai:

- Còn ai đoán được tâm ý của người cuồng? Văn bối không biết !!

- Hừ ! Người...

Có tiếng Giác Hải đại sư nói vọng lên:

- Hoàng tiền bối ! Tạ tứ đại hiệp vừa đến !

Bệnh Cái trở lại cương vị của một nhân vật đầu lãnh:

- Đến là tốt ! Chúng ta tiến vào thôi ?

Thẩm Như Bích kinh ngạc:

- Vào ngay bây giờ sao tránh được sự giao chiến do ngộ nhận ?

Lão mỉm cười thần bí:

- Ta đã có chủ trương ! Hay là thế này, để ta cùng Túy Lúy Cái vào trước ! Tùy theo diễn biến của sự việc, bọn người đi vào sau ! Thế nào ?

Giác Hải lên tiếng:

- A di đà phật ! Tiểu tăng sẽ đồng hành cùng tiền bối !

Ngẫm nghĩ một lúc Bệnh Cái ưng thuận:

- Cũng được ! Đi nào !

Vút ! Vút ! Vút !

Ba nhân vật Dĩ An Viện: Thẩm, Dư, Tạ đành phải tiếp tục ẩn thân và dõi nhìn mọi việc sắp xảy ra.

Đồng Đại Lâm vừa nhìn thấy Bệnh Cái vội vòng tay thi lễ:

- Bang chủ đến thật đúng lúc ! Gia phụ vẫn trông chờ lời đáp ứng của Cái Bang để thiết lập liên minh Nhất bang cửu phái nhất bảo !

Bệnh Cái xua tay:

- Việc đó khoan nói đã ! Đồng Đại Thừa đâu ? Ta muốn gặp hần !

Kịp nhìn thấy có Giác Hải đại sư cùng hiện diện, Đồng Đại Lâm nhếch môi cười nửa miệng:

- Đại sư cũng quan tâm đến liên minh sao ? Đại sư đã xuất hiện chắc chắn bọn người của Dĩ An viện cũng đến ! Sao họ vẫn chưa hiện thân ?

Khó mở miệng để nói, nhất là phải nói dối, Giác Hải đưa mắt nhìn Bệnh Cái !

Bệnh Cái cười lạt:

- Chưa đến lượt người phô trương tâm cơ và thủ đoạn đâu ! Nếu người vẫn chưa gọi phụ thân người ra ngoài này gặp ta, đừng trách ta đường đột đi vào !

Đồng Đại Lâm vẫn ung dung:

- Đâu có gì là đường đột ? Gia phụ còn mong được như vậy ! Mời !

Hắn đưa tay mời nhưng hai chân vẫn không nhúc nhích !

Ý của hắn là không cùng vào, hiểu như thế, Bệnh Cái bậm hờ:

- Được ! Người tưởng ta không dám vào ư ? Đi nào !

Sau cái vẫy tay của Bệnh Cái, Túy Lúy Cái và Giác Hải đại sư đi theo chân.

Vút !

Thấy Đồng Đại Lâm bất ngờ hiện thân ngăn lại, Giác Hải đại sư không chút động dung:

- A di đà phật ! Sao Đồng thiếu bảo chủ lại ngăn bần tăng ?

Đồng Đại Lâm cười nhẹ:

- Trừ phi đại sư nói rõ lập trường của đại sư là quan tâm hay không quan tâm đến liên minh, ngược lại tại hạ cam thất lễ.

Đại sư thoáng lúng túng. Nhưng ngay sau đó, đại sư cũng có được lời đáp:

- A di đà phật ! Đương nhiên là bần tăng rất quan tâm đến liên minh. Bần tăng đi được rồi chứ ?

Đồng Đại Lâm khẽ dịch người nhường bước:

- Được rồi, mời đại sư !

Bệnh Cái không bỏ sót bất cứ chi tiết nào khẽ cười nhạt:

- Thân thủ của người kể ra cũng có hạng ! Theo ta phụ thân người Đồng Đại Thừa chắc chắn đã thủ đắc khá nhiều điều lợi ?

Hắn cúi đầu:

- Bang chủ quá khen ! Văn sinh cần phải học hỏi nhiều... ở bang chủ.

Hắn tỏ vẻ lấp lửng trước khi nói tròn câu ! Điều này khiến Giác Hải đại sư sinh nghi !

Cố đi ngang hàng cùng Bệnh Cái, đại sư hạ thấp giọng:

- Như hắn muốn ám chỉ hai chiêu U Minh ?

Bệnh Cái lắc nhẹ đầu:

- Có ám chỉ cũng không hề gì ! Vì dẫu sao khi đối diện với Cửu phái chúng ta cũng phải bộc lộ tất cả !

Bước vào đại sảnh, thoạt nhìn qua sắc diện của mọi người, Bệnh Cái có cảm nhận thật kỳ quái ! Cứ như mọi người đã biết lão tìm đến với ý đồ gì và cùng biết về hai chiêu U Minh như Đồng Đại Lâm khi này đã ngấm ngầm ám chỉ !

Đồng Đại Thừa vừa nhìn thấy liền lên tiếng phủ đầu:

- Đồng mỗ đã biết đại giá Bang chú quang lâm ! Để khỏi phí thời gian Đồng mỗ xin hỏi ngay bang chủ thuận hay không thuận việc gia nhập liên minh Thập Nhất Chống U Minh diệt Dĩ An.

Câu hỏi vừa thẳng vừa đường đột của bảo chủ Bích Huyết Bảo khiến Bệnh Cái khó lòng đối phó !

Bệnh Cái đưa mắt nhìn mọi người, là chín vị chưởng môn của cửu đại phái (nếu cho Giác Viên đại sư đang có mặt cũng là chưởng môn nhân môn phái Thiếu Lâm)! Lão cố tình nói chậm và trầm ổn:

- Trước tiên, ta, bang chủ Cái bang muốn hỏi chư vị đây một điều!

Đồng Đại Thừa cười nửa miệng:

- Bang chủ bất tất phải phí lời ! Tất cả chỉ cần nghe bang chủ nói ra một chữ thôi ! Là thuận hoặc không !

Bệnh Cái động dung:

- Ta...

Đồng Đại Thừa xoa tay:

- Để bang chủ khỏi phí công, Đồng mỗ xin được nói ngay: mọi người đã biết bang chủ vừa đắc thủ những hai chiêu U Minh ! Nếu bang chủ muốn biết thái độ của các phái thì thế này: hoặc bang chủ thuận lời tham gia liên minh, bang chủ phải thành tâm trao hai chiêu đó cho các phái để gọi là minh chứng cho việc thuận gia nhập, hoặc ngược lại...

Bệnh Cái biến sắc:

- Sao họ Đồng ngươi biết rõ điều này ?

Đồng Đại Thừa vờ khiêm tốn:

- Đâu phải chỉ riêng Đồng mỗ biết ! Đồng mỗ xin nói tiếp ! Nếu bang chủ nhất tâm nhất ý không thuận việc gia nhập liên minh, các phái sẽ xem bang chủ là người của U Minh Giáo...

- Câm ! Ta là nhân vật như thế nào mà họ Đồng ngươi đánh đồng ta với U Minh Giáo tà ma ?

Đồng Đại Thừa cười khan:

- Hà... hà... ! Nếu không là người U Minh Giáo tại sao bang chủ có được hai chiêu U Minh ? Trước kia khi các phái bị U Minh Giáo ước thúc bằng sanh tử ước họ cũng được chỉ có một chiêu U Minh mà thôi !

Bệnh Cái động nộ:

- Nói như người Giác Hải cũng được hai chiêu U Minh như ta, vậy thì...

- Giác Hải vốn là phản đồ Thiếu Lâm phái ! Việc Giác Hải bị U Minh Giáo mua chuộc bằng hai chiêu U Minh là điều dễ hiểu !

- Câm ! Người không được nói bừa ! Hai chiêu đó vốn là do Thạch Hiểu Đông chỉ điểm cho bọn ta, không liên quan gì đến U Minh Giáo !

Đồng Đại Thừa nghiêng đầu:

- Thạch Hiểu Đông ? Nghe đâu như là người của Dĩ An Viện ?

Bệnh Cái ưỡn ngực:

- Đúng ! Thạch tiểu tử chính là nội tôn của lão Thạch Hồ Lãng, viện chủ Dĩ An Viện !

Đồng Đại Thừa sa sầm nét mặt:

- Là bang chủ tự nói. Đồng mõ không hề miễn cưỡng ! Chư vi nghĩ thế nào ?

Đồng Đại Thừa hỏi là hỏi chín vị đại chưởng môn !

Đến lúc này, như có hẹn trước chín vị chưởng môn đồng loạt lên tiếng thật rập ràng:.

- Chống U Minh Diệt Dĩ An ! Đã là người của Dĩ An phải nhận lấy cái c... h... ế... t...!

Chấn động toàn thân bởi âm thanh của chữ chết được bọn họ cố ý kéo dài, Bệnh Cái gầm lên:

- Bọn người sao rồi ? Phát cuồng cả rồi sao ?

Đáp lại tiếng gầm của Bệnh Cái là tiếng di chuyển phương vị của chín vị chưởng môn.

Vút ! Vút !

Trong nháy mắt, vòng vây do chín vị chưởng môn nhân thiết lập ngay tức khắc giam hãm ba người phe Bệnh Cái vào giữa !

Nhìn họ từ từ dịch chuyển, Bệnh Cái kinh nghi:

- Cửu Cung trận pháp ?

Đồng Đại Thừa ở bên ngoài cười lớn:

- Ha... ha... ha... ! Phải gọi là Cửu Môn U Minh Trận mới đúng ! Nếu bang chủ muốn toàn mạng mau trao ra hai chiêu U Minh !

Tình thế đã đến lúc khẩn trương, Giác Hải đại sư không chờ sự ưng thuận của Bệnh Cái cứ oang oang lên tiếng:

- A di đà phật ! Hai chiêu U Minh này bản tăng ngay lập tức trao cho bất kỳ vị nào trong chư vị chấp thuận rời bỏ liên minh !

Không nghe ai đáp lại, Giác Hải đại sư gọi to hơn:

- Giác Viên ! Sư đệ mau qui hồi sơn môn, sư huynh sẽ trao truyền hai chiêu U Minh cho sư đệ !

Đến Giác Viên cũng không đáp ! Tất cả chỉ lặng lẽ di chuyển theo Cửu Môn U Minh trận !

Bệnh Cái vụt tỉnh ngộ:

- Mau mau thoát trận ! Họ đã bị Đổng Đại Thừa ám hại rồi !

Đúng lúc đó, Đổng Đại Thừa gầm lên và bật cười đắc ý:

- Phát động ! Ha... ha... ha... ! Bọn người có biết thì cũng đã muộn rồi. Nghịch ngã giả vong ! Thức thời vụ giả vi tuần kiệt ! Ai trong bọn người chịu qui thuận, Đổng Đại Thừa ta quyết không bạc đãi ! Ha... ha...

Ngoài dự liệu của bọn người Bệnh Cái, trận pháp Cửu Môn U Minh trận quả là chưa từng thấy !

Chín người ở chín phương vị với chín chiêu U Minh đại đồng tiểu di (giống nhau nhiều, khác biệt ít) ngay lập tức đưa ba người phe Bệnh Cái vào tình huống thập tử nhất sinh

Mặc dù ai trong họ cũng đã tinh tiến võ công nhờ vào khẩu quyết kinh văn của hai chiêu U Minh nhưng họ đâu thể bì với chín nhân vật của Cửu Môn U Minh trận !

Trận thế biến ảo, chiêu chưởng thần kỳ tất cả đang uy hiếp bọn Bệnh Cái ba người !

Bệnh Cái xuất kinh cùng một lúc với Túy Lúy Cái và Giác Hải đại sư đang đầu lưng vào lão tạo thành thế ỷ giốc !

Vù... vù...

Vù...

Ba tiếng chấn kinh liên vang lên.

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Nếu ba người phe Bệnh Cái không tựa lưng vào nhau có lẽ tất cả phải bị hợp kinh của chín chiêu U Minh chấn lùi !

Trầm giọng, Bệnh Cái chủ xướng:

- Bỏ hai phía tả hữu ! Hợp với ta xông thẳng về phía trước ! Nào !

Vù... vù...

Vù... Ào...

Hàng loạt những tiếng chạm kinh liên vang lên:

Ầm ! Ầm !

Việc hợp tung của bọn họ ba người hầu như không thu được kết quả khả quan nào ! Có chăng là họ chỉ khẽ chao đảo thân hình rồi thôi, không đến nỗi bị chín chiêu U Minh đẩy lùi ?

Nghiến chặt đôi hàng răng, Bệnh Cái rít lên:

- Đánh !

Vù...

Ầm ! Ầm Ầm !

Hoàn toàn bỏ ngỏ hậu tâm, ba người phe Bệnh Cái dồn toàn tâm toàn lực về phía chính diện, quyết phá giải Cửu Môn U Minh trận !

Đứng bên ngoài lược trận, Đồng Đại Thừa cười rú lên:

- Ha... ha... ha... ! Rồi bọn ngươi cũng phải cạn kiệt chân lực và đi đến tử vong ! Sao bằng qui thuận Đồng mỗ để toàn mạng ? Ha... ha... ha...

Tiếng kinh phong vẫn vang lên.

Ào... Âm !

Vù... Âm !

Và đương nhiên với bấy nhiêu những tiếng huyền não đó phải vang vọng ra tận bên ngoài Bích Huyết Bảo.

Hồi 32**Bích Huyết Bảo Lưu Mãn Địa****Võ Muội Đồ Tìm Đường Tháo Thân**

hầm Như Bích thất sắc:

- Không ổn rồi! Tam sư đệ, tứ sư đệ ! Chúng ta phải xông vào thôi !

Không cần bàn định lại, cả ba vị đại đệ tử của lão viện chủ Dĩ An Viện lập tức tung người lao đi !

Vút ! Vút ! Vút !

Như chỉ chờ sự hiện diện của họ, Đồng Đại Lâm vừa nhìn thấy họ hiện thân liền đánh giọng hô hoán:

- Lập trận ! Giết !

Vút ! Vút !

Không biết cơ man nào là người, đều là thủ hạ của Bích Huyết Bảo tất cả vừa xuất hiện liền tỏa ra phân khai thành ba nhóm !

Bị cách biệt thành ba nhóm riêng lẻ, đã là cao đồ của Dĩ An Viên bọn họ nào nao núng !

Hơn thế nữa đã từng nhìn thấy thái độ hờn như là trịch thượng của Đồng Đại Lâm lúc dịch thân chặn ngang lối đi vào của Giác Hải đại sư, Thẩm Như Bích đã sẵn chủ trương liền hạ lệnh đồng dục:

- Đánh !

Ngay tức khắc, ở cả ba nhóm liền vang lên những tiếng gào thét xen lẫn với những loạt chạm kình:

- Phi Vân Thập Nhị Chưởng ! Đỡ !

Ào... Ào...

Ầm !

- Xem Phi Vân Chi Pháp !

Viu...

Ào...

Ầm !

- Đệ Lục Chiêu U Minh ! Đỡ !

Vù... vù...

Ào... Ầm !

Đồng Đại Lâm thoáng bất ngờ trước hành vi tiên phát chế nhân của ba nhân vật Dĩ An viện ! Họ xuất thủ nhanh đến nỗi Đồng Đại Lâm chưa kịp ra lệnh cho trận thế phát động !

Bằng lối xuất thủ sét đánh không kịp bưng tai, ba nhân vật Dĩ An Viện tạm hài lòng khi nhìn thấy từng nhóm chín người đang bao vây họ nhưng chưa kịp phát động trận thế đã bị loạt khỏi vòng chiến mỗi nhóm đôi ba tên !

Đồng Đại Lâm nóng nảy:

- Người đâu ! Mau tiến ra bổ sung và phát động luôn Cửu Môn U Minh trận !

Vút ! Vút !

Có không ít người lao ra và nhanh chóng lấp đầy vào những phương vị vừa bị khiếm khuyết.

Nghe đến bốn chữ Cửu Môn U Minh, ba nhân vật Dĩ An Viện nhanh chóng đoán được toàn bộ mưu đồ của Bích Huyết Bảo ! Họ Đồng đã lừa phỉnh cửu phái chiếm hữu đủ chín chiêu U Minh do mỗi phái có được từ sở học vận dụng vào một chiêu U Minh y như nhau. Và bây giờ hầu như mỗi thuộc hạ của Bích Huyết Bảo đều am tường những chiêu này để hợp thành Cửu Môn U Minh trận ! Tình thế này chắc chắn cũng là tình thế mà Bệnh Cái và hai nhân vật theo chân đang gặp !

Không dám trì hoãn, ba nhân vật Dĩ An Viện lập tức áp dụng đấu pháp cũ: xuất thủ trước khi Cửu Môn U Minh trận phát động !

Thấm Như Bích rít lên:

- Đánh ! Đệ Ngũ Chiêu U Minh! Đỡ !

Vù...

Ào... Ào...

Ầm !

Tạ Như Hoàng gầm to:

- U Minh Chưởng ! Phi Vân Chỉ ! Đỡ ! Đỡ !

Vù... Ầm !

Viu... viu... Ầm !

Dư Như Xích cười ngạo mạn:

- Ha... ha... ha... ! Lũ cuồng đồ muốn chết ! Hãy xem đây !

Vù...

Ào... Ào...

Ầm !

Lần thứ hai việc phát động Cửu Môn U Minh trận kể như bất thành, Đồng Đại Lâm động nộ gào lên:

- Tất cả mau lùi lại !

Tiếp đó, hắn vừa lao đến chắn ngang Thẩm Như Bích vừa hét âm lên:

- Lão thất phu họ Thẩm ! Đờ !

Vù...

Thẩm Như Bích cười gằn:

- Tiểu tử may được một lần tha chết nay còn dám chường mặt ra ư ? Nằm xuống !

Vù...

Trong khi đó, do bọn thuộc hạ Bích Huyết Bảo cùng lùi lại theo lệnh Đổng Đại Lâm không còn ai ngăn cản, Dư Như Xích và Tạ Như Hoàng vội lao như tên bắn vào bên trong Bích Huyết bảo !

Trước uy thế kinh nhân của Thẩm Như Bích, gã Đổng Đại Lâm khẽ nạt:

- Chưa chắc đâu, lão họ Thẩm ! Xem này !

Bằng một thủ pháp quái dị, Đổng Đại Lâm ngay lập tức tiếp dẫn chưởng kinh của Thẩm Như Bích sang một bên ! Và thật là tình cờ đó lại là phương hướng mà Dư Như Xích định lướt ngang !

Thẩm Như Bích cả kinh:

- Di Hoa Tiếp Mộc ! Dư tam sư đệ...

Ầm !

Hự !

Đang lao nhanh, cực nhanh, Dư Như Xích hầu như thúc thủ trước chưởng kinh của đại sư huynh bất ứng xuất hiện ngay chính diện !

Nhìn Dư Như Xích phải loạng choạng mãi mới có thể té ngã, Thẩm Như Bích đau lòng như đang bị muối xát kim châm !

Vút !

Lao đến đỡ Dư Như Xích vào lòng, Thẩm Như Bích gào lên:

- Tam sư đệ !

Thật bất ngờ, Dư Như Xích bật xô Thẩm đại sư huynh sang một bên:

- Hãy báo thù cho...

Ầm !

Như kẻ phát cuồng vì phải mục kích cảnh tượng tam sư đệ bị Đổng Đại Lâm ám toán đê tiện, Thẩm Như Bích gào lên man dại:

- Đổng tiểu tặc ! Ta giết ngươi !

Vút !

Vù... vù...

Đổng Đại Lâm cười lên khinh mạn:

- Ha... ha... ha... ! Số của lão hầy còn may, có người chịu thế mạng ! Nhưng lần này thì hết rồi ! Xem đây !

Hắn lại vận dụng thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc định tiếp dẫn chưởng kinh của Thẩm Như Bích qua một bên !

Hắn hoàn toàn biến sắc khi nghe tiếng gầm khủng khiếp của họ Thẩm:

- Lần này ngươi chết chắc ! Nằm xuống !

Viu...

Hắn kinh hoảng:

- Đông Hải Nhất Thốn Chỉ ? ! ! Là tiện tỳ Tư Đồ Ngọc chỉ điểm tuyệt kỹ này cho bọn người ?

Vút !

Soạt !

Hắn kịp tràn người né tránh bằng chình khinh thân pháp Nhất Thốn Quá Hải.

Thẩm Như Bích bưng tỉnh, như có một tia chớp vờ lóe vào tâm trí:

- Hóa ra Tây Môn Tuyết Mai đã lọt vào tay ngươi ? Tiểu dâm tặc ! Đỡ !

Vù... vù...

Lần này, Đồng Đại Lâm hầu như không dám dùng lại thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc !
Hắn hoành tay phát chưởng dương đầu:

- Xem U Minh Chưởng đây !

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm !

Công phu thâm hậu hơn, Thẩm Như Bích tiến từng bước vững chắc về phía trước:

- Đệ ngũ chiêu U Minh ! Đỡ !

Vù...

Hắn phải lùi theo từng bước tiến của đối thủ có bản lãnh cao minh hơn:

- Lão thất phu chớ bức người thái quá ! Xem chiêu !

Vù...

Ào... Ào...

Ầm !

Thẩm Như Bích vẫn tiến:

- Hừ ! Bích Huyết công phu hòa lẫn với U Minh ư ? Xem Phi Vân công phu đây !

Vù...

Viu... viu...

Biết thế nguy, Đồng Đại Lâm đánh liểu bằng cách nhanh chóng vận dụng thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc hy vọng họ Thẩm vì bất ngờ sẽ không kịp trở tay!

- Đỡ này !

Phát hiện hấn dùng thủ pháp này, Thẩm Như Bích cố tình làm ra vẻ lỗ bộ nên phải giữ nguyên chiêu thức !

Hấn cười lạt:

- Lần này đố lão...

Và hấn vụt tái mặt khi trông thấy thủ pháp thần kỳ của Thẩm Như Bích !

Họ Thẩm không dùng Đông Hải Nhất Thốn Chỉ, vì sợ Đồng Đại Lâm biết được sẽ nhảy tránh ? Thẩm Như Bích chỉ cần khẽ kém hãm lại một chút tốc độ của Phi Vân Chỉ, giống như thái độ của người đang biết bản thân đang ở thế hạ phong !

Chỉ đến khi ngọn kình của họ Thẩm vừa bị thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của đối phương hướng chéch sang một bên, họ Thẩm mới tận lực đưa chỉ kình Phi Vân nhanh tốc lao đi !

Viu...

Toàn bộ chân lực đều dồn cả vào thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc, Đồng Đại Lâm kể như bó tay trước ngọn chỉ lợi hại tiếp nối theo sau của Thẩm Như Bích !

Đắc ý, Thẩm Như Bích gầm vang dội:

- C... h... ế... t... !

Viu...

Bất ngờ, một nữ nhân chợt xuất hiện:

- Không được hại mạng phu quân của ta ! Đi !

Ầm !

Cùng xuất hiện với nữ nhân lại là một thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc khác ! Ngay lập tức, khi ngọn chỉ kình Phi Vân chỉ còn cách vùng tâm thất của Đồng Đại Lâm trong gang tấc, thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của nữ nhân bất ngờ xuất hiện đã nhanh chóng hướng ngọn chỉ kình đi chệch phương vị !

Thẩm Như Bích càng thêm phẫn hận vì chưa thể báo thù cho Dư Như Xích !

- Tiện tỳ gọi ai là phu quân ? Đúng là phường mèo mả gà đồng ! Đỡ !

Trong khi đó, vừa thoát chết Đồng Đại Lâm cười nham nhở:

- Hà... hà... ! Ta biết nàng sẽ không hận ta nữa ! Hay lắm, Tiểu Mai ! Phu thê chúng ta mau hợp lực tiêu trừ Dĩ An Viện như ý định của nội tổ mẫu ! Hà... hà...

Tây Môn Tuyết Mai không chút đỏ mặt:

- Ván đã đóng thuyền thiếp làm sao giận phu quân được. Hãy diệt trừ lão này trước đã ! Đỡ !

Vù...

Ào...

Nhìn hợp kình của đôi nam nữ vô lại, họ Thẩm dù biết đó là Cửu Môn U Minh Chưởng cũng không ngại việc chạm chiêu.

Vù... Âm !

Ào... Âm !

Tây Môn Tuyết Mai động nộ vì cả hai tuy hợp kình nhưng xem ra vẫn không chiếm được thượng phong ! Ả rít lên lạnh lạnh:

- Công phu của Dĩ An Viện quả danh bất hư truyền! Xem đây !

Vừa rít ả vừa đưa mắt liếc nhìn Đổng Đại Lâm.

Qua câu đối thoại vừa rồi của cả hai, Thẩm Như Bích thâm hiểu rằng việc ả Tuyết Mai bị thất tung khiến giáo chủ U Minh Giáo phải thất điên bát đảo đi truy tìm là do tên tham dâm hiếu sắc Đổng Đại Lâm gây ra !

Câu nói "ván đã đóng thuyền" của ả đã đủ để nói lên rằng ả đã bị thất tiết ! Không lấy đó làm hận như Đổng Đại Lâm đã ngờ, giữa ả và gã chùng như hợp ý hợp nhãn, người tầm người mã tầm mã !

Vì lẽ đó cái liếc nhìn của ả nếu ai khác không hiểu thì gã họ Đổng thừa hiểu !

Do vậy, đúng vào lúc ả rít xong,

Đổng Đại Lâm không ngớt lời phụ họa:

- Phải đó ! Nếu lão họ Thẩm người thật sự danh phù thực lực thì... đỡ nào !

Vù... vù...

Vù... vù...

Kể tung người hứng, ả và gã một lần nữa lại hợp lực ra chiêu và là nhị chiêu Cửu Môn U Minh Chưởng !

Thẩm Như Bích đang phần hận, chỉ muốn ngay lập tức phanh thây xé thịt Đổng Đại Lâm nên không thể nào ngờ giữa cả hai đang âm thầm hình thành quỷ kế !

Lão xuất thủ.

Vù... vù...

Và lão xuất thủ với tận lực bình sinh !

Ào... Ào...

Chờ khi ngọn kình của họ Thẩm lao ra và lao đến lúc không thể nào thu hồi được, bất ngờ ả hô hoán:

- Nào !

Ả khua khoắng song thủ:

- Di Hoa Tiếp Mộc !

Ngay lập tức, ngọn kình thập thành công lực của Thẩm Như Bích phải bị thủ pháp huyền hoặc đó đưa sang một bên !

Không chậm một chút nào, dù chỉ là một sát na, Đổng Đại Lâm nhanh chóng xuất lực.

Vù... vù...

Với liên minh ma quỷ này, ả và gã không những dễ dàng đổi từ thực chiêu sang hư chiêu mà sau đó, khi ngọn kinh của Thẩm Như Bích kể như bị vô hiệu hóa. Cả hai còn đặt Thẩm Như Bích vào hiểm cảnh !

Thoát thân cũng đã muộn, Thẩm Như Bích trợn tròn hai mắt cơ hồ đến rách cả khóe và bật thét lên:

- Ta quyết liều mạng với bọn người ! Xem đây !

Viu... viu...

Bằng một sự gắng sức phi thường, Thẩm Như Bích ung dung dùng chính thân mình để đón nhận ngọn kinh tối hậu của họ Đồng ! Đồng thời, từ hữu thủ và tả thủ của Thẩm Như Bích, hai ngọn chỉ kinh Phi Vân liền uy mãnh xuất hiện.

Đang khi đó Tạ Như Hoàng vì nôn nóng lao vào đại sảnh không hề biết đến cái chết đã xảy ra cho Dư tam sư huynh và đương nhiên cũng không biết hiểm cảnh đang xảy đến cha Thẩm đại sư huynh, nên kịp thời xuất hiện để tiếp trợ cho phe Bệnh Cái ba người !

Họ đang tự du mình vào tình thế phải tự làm cạn kiệt chân lực của chính họ ! Sự xuất hiện bất ngờ của Tạ Như Hoàng ngay tức khắc có hiệu quả !

Tạ Như Hoàng với lòng phẫn nộ tột cùng bất kể thị phi, bất chấp tiếng đời dị nghị nhắm vào chín vị chưởng môn nhân cứu đại phái mà gầm lên cực lớn:

- Bọn mê muội đáng phải trừng trị ! Lui ra nào !

Vù... vù...

Đồng Đại Thừa ngay khi nhận biết Tạ Như Hoàng, lão bắn khoắn và không nghĩ gì khác ngoài việc ái tử của lão là Đồng Đại Lâm có lẽ đã bị hại, bằng không làm cách nào Tạ Như Hoàng có thể ung dung xuất hiện ở tại đây vào lúc này ?

Nhưng ngọn kinh tập kích Cửu Môn U Minh trận của Tạ Như Hoàng có nguy cơ phá hỏng mưu sự của lão khiến lão họ Đồng phải quan tâm nhiều hơn so với sự an nguy của con lão là Đồng Đại Lâm !

Đồng Đại Thừa tung người lao đến:

- Họ Tạ kia ! Mau nạp mạng !

Choang !

Vù... vù...

Liếc mắt nhìn thấy Bảo chủ Bích Huyết Bảo đang loang vù vù một thanh bảo kiếm có màu đỏ như huyết và từ Bích Huyết Kiếm lại xuất hiện một vầng kiếm kinh tương tự như Cửu Môn U Minh Chưởng, Tạ Như Hoàng mai mỉa:

- Hóa ra là Bích Huyết U Minh nhị công phu ! Được ! Đồng Đại Thừa người muốn đánh thì đánh !

Quát xong, Tạ Như Hoàng khê lách người dịch bộ ! Khiến cho kiếm chưởng hợp tung của Đổng Đại Thừa phải lao thẳng vào hậu tâm của một trong chín vị chưởng môn nhân đang giữ vững phương vị của Cửu Môn U Minh trận !

Ào... Ào...

Đã thế, ngọn kình của Tạ Như Hoàng trước đó vẫn cứ tiếp tục lao đi cho dù họ Tạ đã di chuyển vị !

Vù... vù...

Tất cả cùng nhắm vào Cửu Môn U Minh trận !

Vô hình chung Cửu Môn U Minh trận lâm vào thế bị nội công ngoại kích ! Vì từ bên trong hợp lực của Bệnh Cái Túy Lúy Cái, và Giác Hải đại sư vẫn đều đều xuất hiện !

Tiếng chạm kình rồi cũng vang lên, cho dù Đổng Đại Thừa đang cố gắng tìm cách thu hồ chiêu kiếm chưởng vừa tận lực đánh ra !

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Hự !

Ầm !

Ngay lập tức, Cửu Môn U Minh trận dù không bị phá vỡ nhưng cũng lâm cảnh hỗn loạn !

Không dám chần chừ, Bệnh Cái từ bên trong tung người lao ra.

Vút !

Bao nhiêu phần nộ dồn nén đều được Bệnh Cái tung ra bằng hết qua tiếng gầm kinh thiên:

- Đổng Đại Thừa ! Đỡ !

Vù... vù...

Giác Hải đại sư và Túy Lúy Cái cũng nhanh tốc lao ra và hợp với Tạ Như Hoàng vừa xuất hiện, họ chia nhau quân thảo với chín chưởng môn nhân thật sự đã mê muội thần trí !

Một chống ba, phần thắng đáng lẽ phải thuộc về phía đông người hơn !

Tuy nhiên như đã nói, có lẽ do thần trí của họ đã mê muội và bị Đổng Đại Thừa dùng độc thủ ám muội để hãm hại, họ không biết gì hết ngoài việc dùng đi dùng lại mãi một chiêu U Minh họ đã luyện được !

Cung cách xuất thủ của từng nhóm, mỗi nhóm ba chưởng môn nhân nếu có đem đến chút lợi hại nào và uy hiếp được một trong ba nhân vật đối phương bị vây đánh thì chỉ là ở lần xuất thủ đầu tiên !

Ầm !

Như Tạ Như Hoàng chẳng hạn, ở loạt chiêu đầu do đích thân ba vị chưởng môn cùng xuất thủ họ Tạ bị chấn lùi !

Nhưng đến loạt chiêu thứ hai, Tạ Như Hoàng do nổi xung, không cần biết đến việc trước kia giữa họ với nhau đã từng là bằng hữu, cứ tận lực thi thố một trong hai chiêu Cửu Môn ư U Minh Chưởng !

- Đỡ !

Vù... vù...

Ba vị chưởng môn nhân vẫn thi triển lại chiêu thức vừa thi triển !

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Không còn là Cửu Môn U Minh trận, do nội lực thâm hậu hơn, Tạ Như Hoàng chiếm thượng phong !

Tạ Như Hoàng lại quát:

- Đệ Lục chiêu U Minh Chưởng ! Đỡ!

Ba vị chưởng môn không thay đổi chiêu thức.

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Ở cả ba nhóm đều xảy ra tình trạng tương tự kết quả, cả chín vị chưởng môn nhân do bị bức lùi mãi phải lui ra đến tận bên ngoài !

Đến lúc đó Giác Hải đại sư do có từ tâm vội hô hoán:

- Họ đều bị độc thủ của họ Đồng nên không còn sáng suốt ! Nhị vị mau tìm cách chế trụ đừng sát hại họ !

Ngay tức khắc, có ba vị chưởng môn nhân, mỗi nhóm một người liền bị Tạ Như Hoàng, Túy Lúy Cái, Giác Hải đại sư khống chế huyết đạo !

Hự ! Hự ! Hự !

Định tiếp tục chế trụ huyết đạo của hai chưởng môn nhân còn lại ngay trước mặt, Tạ Như hoàng kinh tâm động phách khi vô tình nhìn thấy cảnh liêu lĩnh của đại sư huynh Thẩm Như Bích...

Hoàn toàn đặc ý vì sắp sửa diệt trừ được Thẩm Như Bích, nhân vật có thân phận cao nhất ở Dĩ An Viện hiện nay, Đồng Đại Lâm chột bàng hoang khi nghe từ phía sau có tiếng quát phẫn nộ:

- Họ Đồng kia ! C... h... ế... t... !

Vù...

Hồn bất phụ thể, Đồng Đại Lâm dù nuối tiếc khôn cùng cũng phải buông tha Thẩm Như Bích để tự lo cứu thân !

Vút !

Ngỡ phách theo chân Dư tam sư đệ về cứu tuyền, Thẩm Như Bích ngờ ngác một lúc mới hiểu Tạ tứ sư đệ vừa hỏi điều gì:

- Đại sư huynh không sao chứ ? Còn Dư tam sư huynh đâu ?

Thẩm Như Bích bưng tỉnh:

- Đồng tiểu tặc định chạy đi đâu ? Mau đền mạng tam sư đệ ta !

Vút !

Tạ Như Hoàng vỡ lẽ và nộ khí xung thiên:

- Á tiện nhân đừng chạy ! Đỡ!

Vút !

Viu... viu...

Cảnh hỗn loạn bát nháo liền diễn ra ngay bên ngoài Bích Huyết bảo !

Kể từ lúc Đồng Đại Lâm sau khi buộc phải buông tha Thẩm Như Bích và phát hiện có đến chín vị chưởng môn nhân của cửu đại phái bị phe đối phương khống chế huyết đạo, gã biết ngay tình thế đã đến lúc bất ổn.

Gã nháy mắt làm hiệu cho Tây Môn Tuyết Mai rồi nhanh chóng lao ngược vào bên trong đại sảnh của Bích Huyết bảo !

Kịp phát hiện, lần lượt Thẩm Như Bích và Tạ Như Hoàng đuổi theo bèn gót ?!

Đến lúc này, chính Tạ Như Hoàng và Thẩm Như Bích buộc phải thừa nhận Nhất Thốn Quá Hải thân pháp của Đông Hải môn do họ Đồng và ả Tuyết Mai đang thi triển quả nhiên là thân pháp độc bộ võ lâm !

Chúng chạy nhanh đến nỗi ngọn chỉ kinh Phi Vân do Tạ Như Hoàng phát xạ theo vẫn phải hụt hẫng vào khoảng không !

Lao vào bên trong, nhìn thấy phụ thân Đồng Đại Thừa dù có bảo kiếm Bích Huyết vẫn bị bang chủ Cái Bang Bệnh Cái dồn vào tử địa !

Xuất kỳ bất ý, Đồng Đại Lâm đang đà lao vào liền xuất chiêu:

- Lão ăn mày không chịu chết ! Đỡ !

Vù... vù...

Nhanh chóng phụ họa, ả Tuyết Mai cũng rút lên lãnh lót:

- Lão thất phu ! Đỡ !

Vù... vù...

Bị tập kích từ phía hậu Bệnh Cái đành phai nhún người lao vọt lên, nhượng cho hai chưởng kinh của đối phương lao sượt qua!

Thủ đoạn có thừa, ả và gã nào dám thi triển thực chiêu ? Cả hai chỉ hư trương thanh thế để dọa dẫm Bệnh Cái hầu đạt ý nguyện !

Ý đồ đã đạt, Đồng Đại Lâm tận lực lao vượt qua và hô hoán:

- Mọi việc hỏng bét rồi, phụ thân ! Tam thập lục kế dĩ đào vi thượng! Chạy !

Vút ! Vút !

Tạ Như Hoàng kịp lao đến, gầm to:

- Còn định chạy à ? Đỡ !

Vù...

Đồng Đại Lâm không ngờ chỉ có một chút chậm chân lại bị Tạ Như Hoàng đuổi kịp !

Gã quay đầu nhìn về phía sau phát hiện Thẩm Như Bích đang lao đến!

Gã hét trả lại:

- Là ai chạy cho biết ! Xem đây !

Gã khua khoắc song thủ !

Thẩm Như Bích cấp thời nhớ đến nguyên nhân cái chết của Dư tam sư đệ, cũng là từ thủ đoạn này của Đồng Đại Lâm !

Vội tạt người lách tránh, chưởng kinh của Tạ tứ sư đệ bị thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của Đồng Đại Lâm hướng đến. Thẩm Như Bích hét lên căm phẫn:

- Đề phòng Di Hoa Tiếp Mộc ! Tiểu ác tặc ! Xem Đông Hải Nhất Thốn Chỉ đây !

Viu... viu...

Tuy nhiên, Tạ Như Hoàng thì phát chưởng sai phương vị. Thẩm Như Bích phải tạt người lách tránh, bấy nhiêu đó thời gian đã đủ cho Đồng Đại Lâm tung người tháo chạy !

Vút !

Viu... viu...

Nhìn rõ thủ đoạn của Đồng Đại Lâm, từ bên trên Bệnh Cái lẳng không truy đuổi!

- Đúng là phường ác ma ! Nằm xuống !

Vút !

Vù... vù

Nếu có ai đuổi kịp Đồng Đại Lâm thì chỉ có Bệnh Cái.

Và nếu có ai cứu nguy được cho họ Đồng thì chỉ là Tây Môn Tuyết Mai !

Ả cũng quay đầu nhìn lại và kịp thời thi triển thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc, làm cho ngọn kinh tối hậu của Bệnh Cái phải chệch sang phương khác ?

Ầm !

Nền đá lát ở đại sảnh phải bị vỡ vụn nhiều chỗ do kinh lực của Bệnh Cái, bang chủ Cái Bang quật vào.

Và những mảnh đá vụn bay tung tóe khắp nơi đã là trở lực, ngăn không cho Tạ Như Hoàng và Thẩm Như Bích tiếp tục truy kích.

Trong khi đó, lợi dụng cơ hội ngàn năm có một này, Đồng Đại Lâm và ả Tuyết Mai co chân chạy theo Đồng Đại Thừa !

Mất phương hướng chạy đuổi, do không am tường đường đi lối lại trong Bích Huyết bảo, ba người họ: Bệnh Cái, Thẩm Như Bích và Tạ Như Hoàng đành phải hậm hực đi trở ra bên ngoài !

Hồi 33

Hiển Lộ Thân Công Hủy Bích Huyết

Thu Hồi Y Kinh Giải Kiếp Nạn

hấm Như Bích đưa đôi mắt ngầu đỏ vì phần hận nhìn quanh và hỏi bằng giọng lạc hẳn:

- Bọn chúng đâu cả rồi ?

Túy Lúy Cái đưa mắt nhìn Giác Hải.

Giác hải đại sư cúi đầu chấp tay:

- A di đà phật ! Phải chăng Thấm đại hiệp muốn hỏi bọn thuộc hạ Bích Huyết bảo ?
Thế theo đức từ bi của phật tổ, bản tăng nào dám lạm sát !

Thấm Như Bích hỏi như gầm lên:

- Mỗ chỉ muốn biết chúng đâu cả rồi ?

Kinh ngạc vì sự biến đổi khác thường của đại sư huynh, Tạ Như Hoàng tìm lời khuyên giải:

- Đại sư huynh ! Bọn chúng chỉ là hạ nhân nào có tội tình gì ? Không lẽ đại sư huynh quên đi lời giáo huấn của ân sư...

Thấm Như Bích thở hắt ra một hơi:

- Hà... ! Ta nào dám quên lời giáo huấn của ân sư, chỉ tại ta giải thích không rõ thôi ! Thật ra, ta cần tìm lấy một tên trong bọn chúng !

- Để làm gì, đại ư sư huynh ?

- Bích Huyết Bảo chắc chắn phải có bí thất cho bọn chúng ẩn thân. Là ta muốn nói Đồng Đại Thừa và đôi cẩu nam nữ kia ! ý của ta là.....

Túy Lúy Cái nhảy nhồm lên:

- Thấm lão đại nói chí phải ! Để ta đi tìm cho ! Ta biết lũ chuột nhất chạy về phía nào rồi !

Vút !

Trong khi chờ Túy Lúy Cái đưa về một tên thuộc hạ Bích Huyết bảo để giúp họ truy tìm nơi ẩn thân chắc chắn phải có của lũ ác ma, Bệnh Cái dăm chiêu nhìn bọn chưởng môn nhân đều bị khống chế huyết đạo. !

Lão bảo:

- Giác Hải ! Người phần nào tinh thông y lý, hãy thử tìm hiểu xem họ bị độc thủ như thế nào ! Bắt đầu từ Giác Viên, hy vọng y sẽ nhìn được người !

Y lệnh, Giác Hải đại sư tiến đến chỗ Giác Viên đang ngồi với thần tình ngơ ngác ngác.

Chưa giải huyết vôi, Giác Hải đại sư bắt đầu dò xét mạch tượng của Giác Viên:

- Mạch tượng bình ổn!

Vạch hai mí mắt của Giác Viên, Giác Hải bảo:

- Nhãn quang vẫn bình thường cho dù không tỉnh táo !

Dùng hai ngón tay trở và giữa, Giác Hải đại sư bắt đầu thám sát từng kinh mạch của Giác Viên ! Đến não thùy huyết, gần đại chẩm, Giác Hải đại sư kêu khẽ:

- Đây rồi ! Thủ đoạn không những cao minh mà còn quá tàn độc !

Bệnh Cái lập tức tiến đến xem xét:

- Là kim châm đả huyết à ?

Giác Hải đại sư chậm rãi đứng lên:

- Đây là thủ pháp trên bậc kim châm đả huyết ! Thủ pháp kim châm chế huyết này, theo bản tạng biết, đã thất truyền từ lâu ! Không hiểu tại sao Đồng Đại Thừa lại luyện được thủ pháp độc ác này ?

Cũng bước đến và nhìn, Thẩm Như Bích và Tạ Như Hoàng cùng nhìn thấy ở giữa hai huyết đạo não thùy và đại chẩm của Giác Viên (phía sau đầu) hãy còn nhú ra một phần nhỏ của một kim châm !

Tạ Như Hoàng buột miệng hỏi:

- Chúng ta không rút ra được sao ?

Giác Hải đại sư lắc đầu:

- Não thùy và đại chẩm đều được xem là tử huyết ! Với thủ pháp này ngọn kim châm chỉ cách hai tử huyết với một khoảng cách cực nhỏ ! Chúng ta chỉ cần một ít khinh suất khi rút kim châm ra, hậu quả sẽ khó lường ! Đó là chưa kể không biết ở đầu bên trong của kim châm có ẩn chứa một độc chất nào không ? Nếu có, dù họ không chết vì kim châm chạm vào tử huyết, họ cũng bị độc chất phát tác dẫn đến tử vong !

Thẩm Như Bích như không nghe bất kỳ lời giải thích nào của Giác Hải đại sư ! Vì Thẩm Như Bích sau một lúc ngẫm nghĩ cứ lẩm bẩm:

- Kim châm chế huyết ? Là kim châm chế huyết ư ? Ta như đã nghe có người nói đến rồi thì phải ? Kim châm chế huyết... kim châm chế huyết

Tạ Như Hoàng lo ngại:

- Đại sư huynh !

Thẩm Như Bích giật mình:

- Tứ sư đệ gọi ta ?

- Phải ! Vì đệ nghe đại sư huynh cứ lẩm nhảm mãi.

Thẩm Như Bích khẽ thở dài:

- Thế mới biết người đã ngoại tứ tuần như ta vẫn có những lúc mù mị !

Trước kia, khi Giác Hải đại sư phải một lúc lâu mới nhớ đến những gì Vi Thanh và Không Không lão đại sư đã đàm đạo, ta đây cười thầm sự lẩn lộn của đại sư. Hà...! Đến lượt ta, ta cũng vậy ! Rồi ai sẽ cười ta đây ?

Tạ Như Hoàng chùng giọng:

- Nào có ai dám cười đại sư huynh ? Đại sư huynh bị như thế này chỉ là quá đau lòng vì cái chết của tam sư huynh ! Bình nhật, đại sư huynh đâu như thế này.

Bộp !

Thẩm Như Bích bồng vỗ hai tay vào nhau làm mọi người vừa kinh ngạc vừa hoang mang ! Họ chỉ hết kinh ngạc khi nghe Thẩm Như Bích hét toáng lên:

- Ta nhớ rồi ? Là Dư tam sư đệ nói cho ta nghe về kim châm chế huyết !

Bệnh Cái nóng nảy:

- Y nói như thế nào ?

Còn Giác Hải đại sư thì đưa tay ngăn lại:

- Khoan đã, Thẩm đại hiệp ! Là Dư tam hiệp nhắc đến thủ pháp này ư ? Bần tăng bất chợt nghĩ đến một quái y cũng ở họ Dư, đã tuyệt tích cho đến nay ngoài sáu mươi năm ! Không lẽ Dư tam hiệp chính là...

Thẩm Như Bích gạt đầu vài lượt:

- Không sai, không sai ! Dư quái y của sáu mươi năm trước chính là vị thân gia hàng thúc bá tổ của Dư tam sư đệ !

Và thủ pháp này cũng truyền đến Dư quái y là hết !

Bệnh Cái chun mũi:

- Cái gì là hết ? Vậy bọn chúng đang bị điều gì đây ? Không phải là kim châm chế huyết sao ?

Giác Hải đại sư cười hiền từ:

- Ý của Thẩm đại hiệp không phải như vậy ! Vì thủ pháp này thật sự đã thất truyền ! Như đại hiệp vừa nói, bần tăng hiểu như thế này, không biết có đúng hay không ? Phải chăng y kinh có liên quan đến thủ pháp này vốn được tàng chứa ở Dĩ An Viên ! Sau đó khi Dĩ An Viên bị...

Thấy Giác Hải ngập ngừng không dám nói, Thẩm Như Bích tiếp lời nhưng thật khẽ:

- Đại sư đoán quả nhiên đúng ! Khi Dư tam sư đệ được ân sư thụ nhận, có mang theo quyển y kinh này ! Sau khi xem qua, ân sư không nói gì chỉ lẳng lặng trả lại cho Dư tam sư đệ ! Đoán được tâm ý của ân sư, từ đó Dư tam sư đệ chỉ dám xem quyển y kinh đó là một kỷ vật tổ truyền và không bao giờ dám theo y kinh tập luyện !

Tạ Như Hoàng kêu lên:

- Hóa ra khi bốn viện bị lũ ác ma U Minh huỷ diệt, họ Đổng đã âm thầm tìm kiếm bí kíp chân kinh và đặc thủ được y kinh của Dư tam sư huynh ?

Thẩm Như Bích gật đầu:

- Đúng vậy ! Kể ra họ Đổng đã nợ Dư tam đệ những hai mối thù !

Tạ Như Hoàng đưa mắt nhìn thi thể của Dư Như Xích và gào lên:

- Tam sư huynh ! Đệ nhất định phải báo thù cho sư huynh ! Quyển y kinh kia đệ cũng sẽ thu hồi, tránh cho sư huynh dù đã chết cũng là tội nhân thiên cổ !

Tiếng gào bi thương của Tạ Như Hoàng vừa dứt từ phía xa bỗng có tiếng gào vang trở lại:

- Tạ tứ sư đệ vừa nói gì ? Tam sư đệ đã sao rồi ? Ai đã giết tam sư đệ ?

Thẩm Như Bích nghe khắp người chấn động buộc phải kêu lên:

- Kha nhị sư đệ ! Ngũ sư muội đâu, Đông nhi và Ngọc nhi đâu ?

Vút !

Như một tia chớp lóe, sừng sững giữa mọi người đương diện là một trang nam nhân tuấn tú !

Chậm hơn trang nam nhân nọ một quãng khá xa: Kha Như Lục, Đoàn Như Hồng Bạch và Tư Đồ Ngọc cùng lần lượt hiện thân !

Đối với những nhân vật đang hiện diện sẵn tại Bích Huyết bảo, sự xuất hiện và thân thủ cực kỳ khinh linh của trang nam nhân nọ đã là một hiện tượng kỳ bí đến quái dị ! Và sự quái dị còn tăng lên thập bội khi mọi người mục kích phong thái hoàn toàn trầm ổn của trang nam nhân !

Bởi vì, trong lúc Kha Như Lục và Đoàn Như Hồng Bạch đang có tâm trạng đầy bối rối lên phần nộ trước thi thể thảm thương của Dư Như Xích, trong khi Tư Đồ Ngọc dù chỉ một thời gian ngắn ngủi gần gũi Dư Như Xích cũng phải bủn rủn tứ chi vì thảm trạng xảy đến cho họ Dư, trang nam nhân nọ lại hoàn toàn bất động, một sự bất động cam lạng như pho tượng đá !

Trang nam nhân đứng đờ đẫn trước cái chết của Dư Như Xích ?

Trang nam nhân hoàn toàn xa lạ với họ Dư ?

Hoặc trang nam nhân có quen biết họ Dư nhưng cái chết của họ Dư hoàn toàn vô nghĩa đối với trang nam nhân ?

Không phải, tuyệt nhiên không phải là như vậy ! Động thái của trang nam nhân chỉ có những ai đã là nhân vật từng trải mới thấu hiểu sự thống khổ tột cùng đang xảy đến cho trang nam nhân !

Dù trang nam nhân đang bất động trên nét mặt không có bất kỳ một biểu hiện nào chứng tỏ sự đau khổ nhưng trong thâm tâm lại là những trận cuồng phong bão tố !

Cao niên nhất trong những người đương diện là Bệnh Cái, đến lão cũng phải khâm phục phong thái hoàn toàn trầm ổn, một sự trầm ổn đến khiếp người của trang nam nhân !

Và theo lão đoán, chắc chắn một lúc nữa đây, khi trận cuồng phong bão tố trong lòng nam nhân nọ bộc phát, đó sẽ là một cơn thịnh nộ lôi đình không biết đến thế nào mà lường !

Thế nhưng, cũng chính lão là nhân vật cao niên nhất cũng phải bàng hoàng không thể tả khi lão nhìn thấy trang nam nhân nọ bất ngờ hít mạnh một hơi thật dài, thật dài !

Tiếp đó, lúc trang nam nhân mở miệng phát thoại, âm sắc của trang nam nhân hoàn toàn bình thường, một sự bình thường đến độ quái lạ !

Trang nam nhân hỏi Thẩm Như Bích:

- Đại sư bá ! Có phải là do Bích Huyết bảo ?

Chung một tâm trạng như Bệnh Cái, Thẩm Như Bích đáp lại trong sự bàng hoàng ! Do đó lời đáp của Thẩm Như Bích rất ngắn gọn:

- Đông nhi ! Đúng là Bích Huyết bảo !

Thạch Hiểu Đông, trang nam nhân có phong thái đỉnh đặc khác thường chính là chàng, lại hít thêm một hơi thật dài nữa:

- Bọn chúng phải chăng đã cao bay xa chạy ?

Thẩm Như Bích với sự kinh nghi tột cùng đáp:

- Ta... ! E rằng chúng hãy còn ẩn nấp quanh đây, một chỗ bí ẩn chúng ta chưa tìm được ! Đông nhi...

Thẩm Như Bích định hỏi thêm, để tìm hiểu xem liệu Thạch Hiểu Đông có đang bình tâm tĩnh trí hay không mà có thái độ khác lạ như thế này ! Nhưng họ Thẩm chưa kịp hỏi tròn câu, Thạch Hiểu Đông chợt đưa tay ngăn lại ! Chàng nhìn vào tòa Bích Huyết Bảo sừng sững rồi nói:

- Nếu chúng còn ẩn nấp gần đã chắc chắn Đông nhi sẽ tìm được !

Chàng dứt lời liền bước đến gần hơn nữa, tòa Bích Huyết Bảo đồ sộ trước những ánh mắt kinh ngạc của những nhân vật đang quan tâm ! Đó là Bệnh Cái, Giác hải đại sư, Thẩm Như Bích, Tạ Như Hoàng và... Tư Đồ Ngọc.

Chỉ có Kha Như Lục và Đoàn Như Hồng Bạch vì quá đau lòng trước cái chết của Dư Như Xích nên không hay biết điều gì !

Những nhân vật đang quan tâm đến chàng lại một phen nữa phải kinh nghi khi nhìn thấy chàng một lần nữa hít một hơi thật dài, dài hơn hai lần trước đó !

Đến khi chân lực đã huy động đủ, chàng trầm giọng bảo mọi người:

- Chư vi xin cẩn trọng !

Cẩn trọng ? Tại sao lại cẩn trọng ? Cẩn trọng để làm gì ? Hay là chàng muốn nhắc nhở mọi người để mọi người lưu tâm, đừng để bọn ác ma Bích Huyết Bảo bất ngờ chạy ra, một khi chúng chạy ra chúng chỉ có mỗi một con đường duy nhất mà thôi ! Đó là: chúng phải chết !

Tuy nhiên, không như họ nghĩ, không như họ nghi ngờ, Thạch Hiểu Đông sau khi trầm giọng đề tỉnh mọi người, chàng từ từ nâng cao song thủ và chậm chậm đẩy từ trong người đẩy ra !

Chàng đang hướng về tòa Bích Huyết Bảo để phát kình ! Phát kình để làm gì ? Đây đây phải lối để tìm xem bọn chúng ẩn nấp ở đâu như chàng vừa khoa trương. Hay chàng thật sự đã không còn bình tâm tĩnh trí nữa ?

Ai muốn nghĩ sao thì nghĩ. Chàng vẫn hành động theo chủ định của chàng !

Và kìa...

Từ song chưởng của chàng, lúc được chàng đẩy ra thật thẳng tay, hai ngọn kình lực khác phạm bất ngờ xuất hiện.

Vù...

Vù...

Hai ngọn kình như đôi thần long dũng mãnh cứ sầm sập lao vào tòa Bích Huyết Bảo uy nghi !

Khi còn cách tòa Bích huyết Bảo chừng nửa trượng, đôi thần long kình lực đó chợt xoắn vào nhau, hòa nhập làm một, tạo thành hình một trái núi nho nhỏ !

Trái núi nhỏ đó bắt đầu rú rít lên và lay động liên tục.

U... u...

Vù... vù...

Và trái núi bắt đầu chạm khế vào tòa nhà Bích Huyết !

Tòa nhà kiên cố như đang chống lại ! Trái núi kình được Thạch Hiểu Đông tiếp tục chi trì, cứ lầm lũi tiến đến tòa nhà.

Rắc... rắc

Tòa nhà như bất lực trước sự lấn áp dần dần của trái núi kình, bắt đầu lay chuyển. Mọi người cùng tròn mắt nhìn tòa nhà phải nghiêng dần phần mái về phía sau !

Chàng khế thu bớt chút kình về, tòa nhà mất đi áp lực phải qui hồi nguyên dạng ! Theo đà tòa nhà lại nghiêng về phía trước tạo sự kinh tâm cho mọi người vì sợ tòa nhà phải sụp đổ và đổ ụp vào mọi người.

Khuôn mặt bất động, đôi chân bất động, Thạch Hiểu Đông vẫn không chút sợ hãi cứ lặng lẽ đứng án phía trước mọi người !

Chờ tòa nhà sau khi nghiêng về phía trước nhưng chưa đủ nghiêng để sụp đổ và đứng trở lại theo nguyên dạng trước đó, chàng lại tăng thêm chân lực !

Trái núi hình như được bổ lực lại bắt đầu xô nghiêng tòa nhà về phía sau !

Rắc.. rắc..

Chàng thu kinh...

Tòa nhà nghiêng trở lại về phía trước và lần này nghiêng ra nhiều hơn.

Đến lúc này, khi tòa nhà bắt đầu dịch chuyển phần trên để trở lại nguyên dạng, Thạch Hiểu Đông bất ngờ hét lớn:

- Đi !

Theo tiếng hét đanh gọn của chàng, trái núi kinh lại lấn áp tòa nhà và tòa nhà phải nghiêng đi nghiêng mãi về phía sau !

Trong khi mọi người chờ đợi tòa nhà kia rồi phải đổ ụp về phía sau, chàng lại quát:

- Nào !

Ào... Ào...

Trái núi kinh bất ngờ lùi lại rồi biến mất hẳn, khiến toàn bộ tòa Bích Huyết Bảo được dịp đổ nghiêng hẳn về phía trước.

Lần này thì đúng là thậm nguy, cực nguy, chỉ nguy ! Bởi, tòa nhà nghiêng như thế này để tránh khỏi việc phải đổ ụp về phía trước và đương nhiên tòa nhà đổ sẽ đè bẹp mọi người nếu tất cả không nhanh chân nhảy lùi lại thật xa !

Nhưng Thạch Hiểu Đông quả có đởm lược phi phàm nên mới đứng đưng nguyên vị và không sợ tòa nhà đổ thẳng vào chàng !

Mọi người phải một phen sợ mất vía ! Khí thế của tòa nhà đang nghiêng về phía trước cứ như có ai đó từ phía sau đang vận lực như chàng để đẩy bật tòa nhà về phía mọi người!

Tư Đồ Ngọc đến lúc này mới hiểu rõ ý đồ của chàng ! Nàng không nín nhịn được đành phải bật ra một tiếng kêu như nhắc nhở và cũng chính là như nàng đang thực hiện điều đó chứ không phải Thạch Hiểu Đông đang thực hiện:

- Di Hoa Tiếp Mộc !

Không sai, Thạch Hiểu Đông quả nhiên có ý đồ này.

Cùng với tiếng hô hoán không tự chủ của Tư Đồ Ngọc, Thạch Hiểu Đông xem tòa nhà như một ngọn kinh đang được đối phương quật thẳng vào chàng, ngay lập tức chàng thi triển thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc.

Ào... Ào...

Rắc... rắc...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Bằng biện pháp cực kỳ hữu hiệu đó, có thể nói là Thạch Hiểu Đông đã hốt nguyên tòa Bích Huyết Bảo và ném nó sang một bên

Tòa nhà phải đổ ụp và hoàn toàn vỡ vụn trước thủ pháp và ý định lợi hại của chàng !

Nếu tiếng hô hoán của Tư Đồ Ngọc chưa đủ để đưa Kha Như Lục và Đoàn Như Hồng Bạch trở lại thực tại thì khi cả tòa nhà Bích Huyết Bảo gặp phải sự cố độc nhất vô nhị, cả hai không thể không trở lại thực tại.

Cả hai ngơ ngác rồi hoang mang !

Cả hai bưng tỉnh rồi reo hò âm lên:

- Áo Áo Phi Vân U Minh Cửu Thức quả là thiên hạ đệ nhất công phu ?

- Nội lực phi phạm ! Một trăm năm mươi năm công phu tu vi quả là nguồn nội lực quán tuyệt nhân trần !

Dù không hiểu hay không muốn hiểu, tất cả mọi người đương diện đều phải hiểu rằng đó chính là một sự thật hiển nhiên không một ai có thể chối cãi được ! Một sự thật độc nhất vô nhị của võ lâm đương đại !

Thế nhưng, chàng không trông chờ được mọi người tán dương !

Chàng làm cho họ mau chóng trở lại thực tại bằng một câu nói rất minh bạch:

- Bọn chúng không ẩn nấp ở đây ! Nếu có, chúng phải chạy ra !

Mọi người nghe thế cùng đưa mắt nhìn bãi trống trước mặt, nơi mới đó không lâu đã từng là tòa nhà Bích Huyết Bảo nguy nga ! Giờ đây, ở nơi đó đến một bóng người cũng không thấy xuất hiện !

Một âm thanh từ xa đưa đến:

- Có đây rồi ! Ta đã đưa được một tên thuộc hạ Bích Huyết Bảo về đây rồi ! Ôi chao !

Túy Lúy Cái vừa quay trở lại với một tên Bích Huyết Bảo môn hạ ! Và cả hai hoàn toàn ngơ ngác vì không còn nhìn thấy tòa Bạch Huyết Bảo đâu nữa.

Vấn tất ít lời giải thích cho Túy Lúy Cái nghe những gì vừa xảy ra, Thẩm Như Bích bắt đầu tra vấn tên thuộc hạ Bích Huyết Bảo:

- Như người biết, ở đây có bí đạo hoặc bí thất nào không ?

Tên nọ hãy còn bàng hoàng trước một sự việc hoàn toàn khó tin nên cứ lắp bắp:

- Tiểu nhân... tiểu nhân...

- Có hay không có ?

Thẩm Như Bích khế nạt khiến gã tỉnh hồn:

- Có... có một bí đạo !

- Ở đâu?

Hắn đưa tay và chỉ loạn trên nền nhà Bích Huyết Bảo:

- Ở... có thể là ở đây hoặc ở kia ! Tiểu nhân không biết nữa ! Phải chi tòa nhà vẫn còn tiểu nhân có thể chỉ đích xác.

- Hừ ! Nếu còn tòa nhà chẳng phải người sẽ lợi dụng những cơ quan ám tàng để tìm đường lẩn trốn sao ?

Hắn bối rối:

- Cái đó... cái đó...

Túy Lúy Cái vỗ vào vai hắn:

- Này, chất độc mà ta vừa cho người uống không phải loại độc được tầm thường đậu ! Người không muốn giải dược ư ?

Hắn kinh tâm:

- Lão nhân gia...

Túy Lúy Cái phì cười:

- Ta đã hứa quyết không nuốt lời! Nào ! Lối vào bí đạo ở đâu ?

Hắn nhanh tay chỉ:

- Ở chỗ đó !

Nhìn thấy chỗ hắn chỉ chính là một vuông đá lát như bao vuông đá khác,

Túy Lúy Cái cười lạnh:

- Làm sao người nhận ra đó là lối vào bí đạo ?

Hắn sợ sệt:

- Đó là vuông đá thứ tư tính từ ngoài tính vào ! Và là thứ ba từ tả sang hữu !

- Thật không ?

- Phải ! Tiểu nhân nào muốn bị lão nhân gia hại chết?

Túy Lúy Cái hất hàm:

- Người tự đến và nhấc vuông đá sang một bên ! Thực hiện xong, ta lập tức trao giải dược cho người !

Hắn xằng xái:

- Được ! Tiểu nhân sẽ thực hiện ngay, chỉ mong lão nhân gia...

Túy Lúy Cái gật đầu

- Người yên tâm ! Bình sinh Túy Lúy Cái ta chưa bội tín bao giờ !

Hắn bước vội đến và khom người vỗ mạnh vào vuông đá hai lượt.

Bình ! Bình !

Qua âm thanh vọng lại, cho thấy dưới phiến đá chính là bí đạo vì âm thanh cứ âm âm mãi.

Hắn quay lại nhìn mọi người không hiểu để làm gì.

Rồi hắn lại vỗ vào vuông đá một lần nữa thật mạnh cùng với tiếng gầm giận dữ:

- Chết này !

Ầm !

Vuông đá vỡ vụn và từ phía dưới phun bắn lên từng cuộn vân vụ màu lam tuôn mịt mù.

Thạch Hiểu Đông kịp kêu lên:

- Độc vụ ! Mau bế khí !

Vút !

Chàng lao vào vằng độc vụ màu lam !

Có tiếng cười ngạo mạn của tên kia vang ra:

- Ha... ha... ha... ! lão cái thói tha định lừa phỉnh ai vậy ? Độc của lão là độc giả, độc của bốn bảo mới là độc thật ! Ha... ha... Oa !

Mọi người nghe hấn đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, biết ngay là hấn vừa bị Thạch Hiểu Đông hạ thủ !

Sau âm thanh đó, giữa vằng độc lam vụ hoàn toàn im lặng ! Và Thạch Hiểu Đông cũng không thấy xuất hiện !

Có tiếng Tư Đồ Ngọc khẽ kêu lên:

- Thạch huynh có tám thân bách độc bất xâm ! Có ngại là ngại cho những vị chưởng môn không thể nào bế khí ?

Vút !

Thạch Hiểu Đông bất ngờ xuất hiện ! Như đã nghe những gì Tư Đồ Ngọc vừa nói, chàng nhanh nhẹ đưa chín vị chưởng môn nhân ra khỏi phạm vi của độc lam vụ!

Sau đó, chàng trao cho Thẩm đại sư bá một quyển kinh sách cũ nát.

- Bí đạo ăn thông đến triền núi! Bọn chúng đã thoát từ lâu ! Đông nhi nhật được vật này, có lẽ bọn chúng đánh rơi trong lúc chạy !

Buồn vì tin này nhưng Thẩm Như Bích lại mừng khi cầm lấy quyển kinh sách:

- Là y kinh của Dư gia ?

Đưa cho Giác Hải đại sư, Thẩm Như Bích nói:

- Đại sư ! Bọn họ có cơ hội phục hồi nguyên trạng ! Chỉ cần chờ diệu thủ của đại sư mà thôi !?

Xem qua khắp lượt, Giác Hải đại sư thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

- A đi đi đà phật ! ổn rồi, độc lam vụ vừa rồi là tiêu hồn độc và cũng là khắc tinh của thất hồn độc do Đổng Đại Thừa dựa theo y kinh hạ thủ vào người bọn họ ! Bần tăng chỉ cần rút những mũi kim châm là xong !

Nhân họa đặc phúc chín vị chưởng môn nhân lần lượt khôi phục thần trí lần võ công !

Nhìn thấy Giác Hải, Giác Viên biến sắc lo sợ !

Sau đó tự nhiên Giác Viên nói ra lời:

- Sư huynh, à không... phương trượng ! Đệ tử tự biết tội, xin được hồi sơn, tự giam mình vào Sám Hối Động !

Giác Hải khoan nhân, gật đầu:

- A di đà phật ! Phật tổ từ bi sẽ tha thứ cho những ai sớm nhận ra lỗi lầm và phục thiện. Hay lắm ! Sư đệ có thể tự hồi sơn ! Ta mong sư đệ đừng để ta phải thất vọng !

Giác Viên cúi đầu lạy tạ và quay người bỏ đi !

Đàm Vô Luận phái Tuyết Sơn và Cổ Bất Nghị phái Thanh Thành gọi với theo:

- Đại sư chậm chân đã !

Cả hai đưa mắt nhìn mại người, lần lượt nói:

- Sau sự biến này, Đàm mỗ hết cả hứng thú ! Nay xin từ biệt, Đàm mỗ từ nay sẽ thoát ẩn giang hồ.

- Ân cứu mạng này kiếp sau Cổ Bất Nghị nguyện đáp trả ! Cáo biệt !

Vút ! Vút !

Nhìn bọn họ ba người phải thất thế bỏ đi, những người còn lại càng thêm căm phẫn U Minh Giáo và nay có thêm Bích Huyết Bảo.

o0o